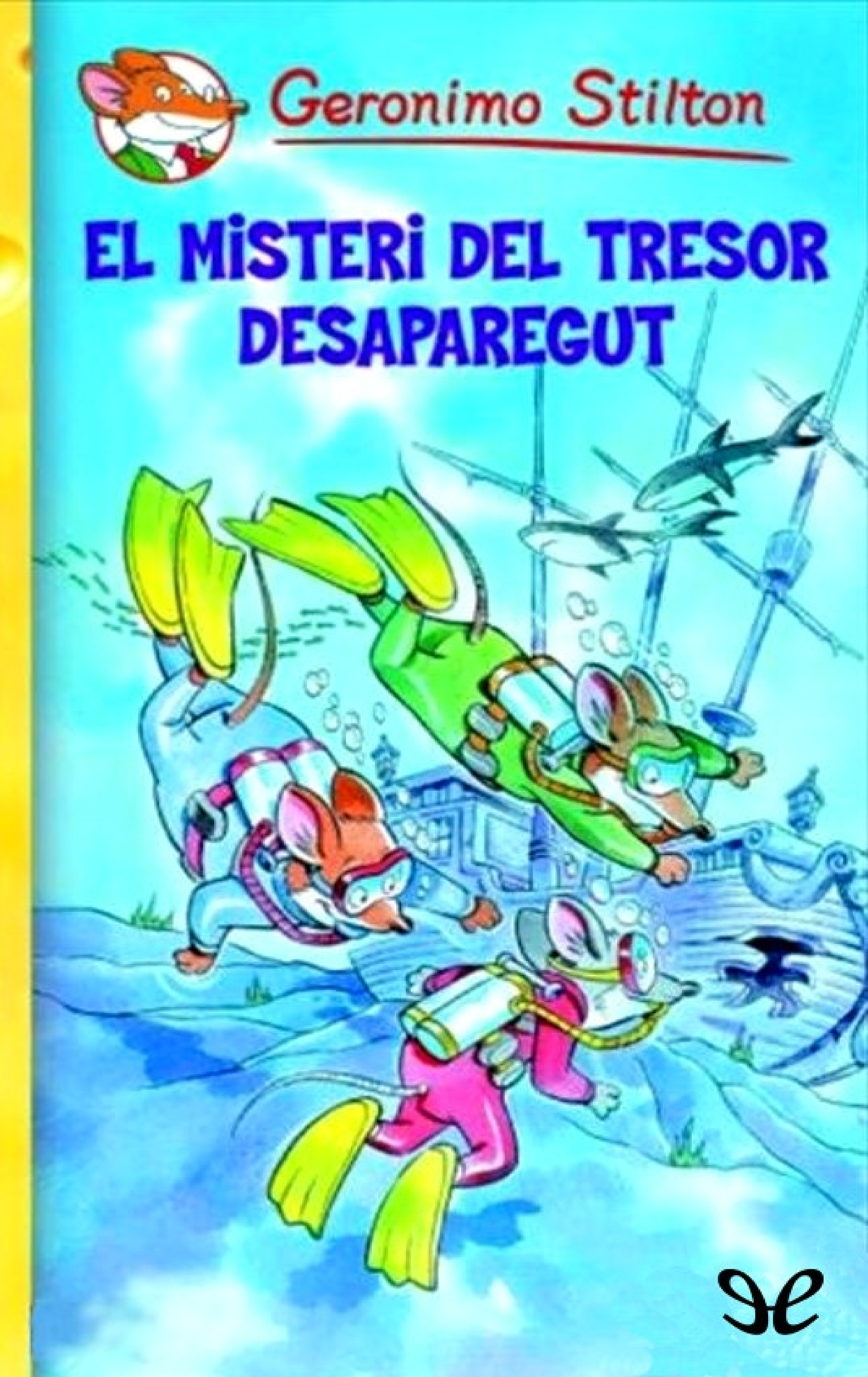

Geronimo Stilton
EL MISTERI DEL TRESOR DESAPAREGUT
HUMOR I MISTERI

Un galió, un tresor, una illa! Quina increïble aventura pels mars del tròpic!

Tot va començar amb una carta perfumada d’espígol que la tia Làmpia va enviar als seus tres nebots. Quan vam partir, ningú no es podia ni imaginar com acabaria aquell viatge…

Geronimo Stilton

El misteri del tresor desaparegut

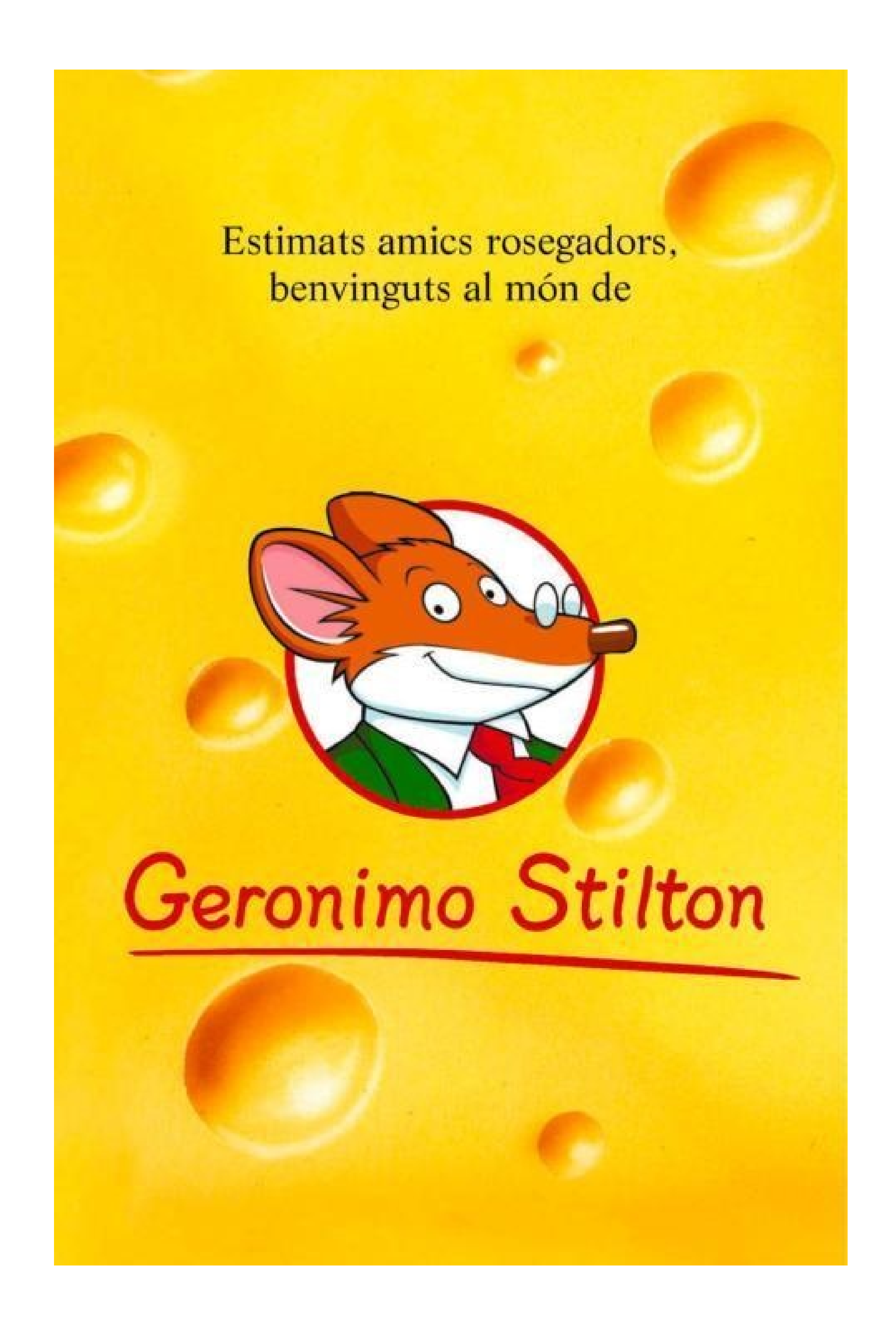
Stilton - 10

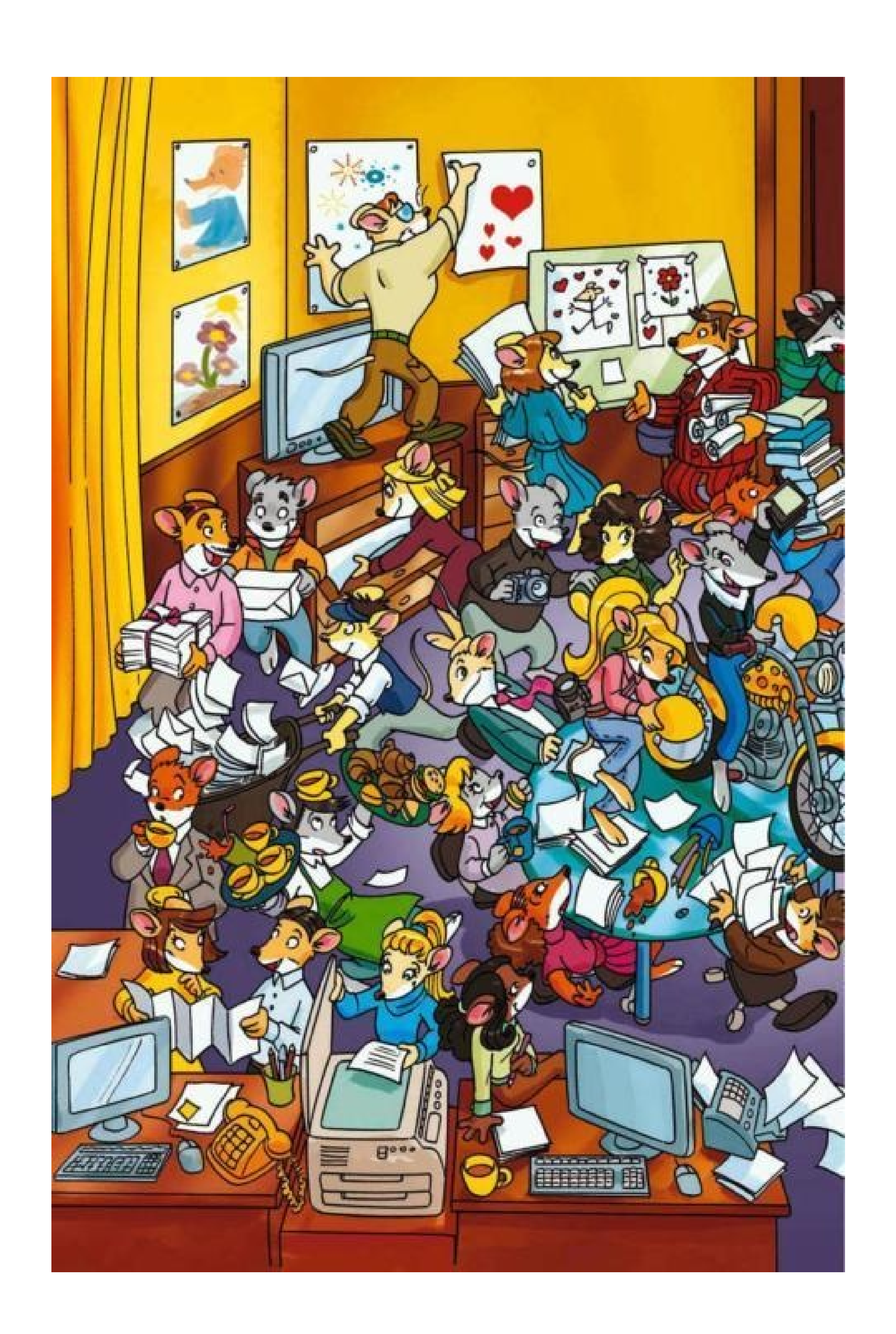
ePub r1.1
Titivillus 16.07.17

Títol original: *Il mistero del tesoro scomparso*
Geronimo Stilton, 2004
Traducció: David Nel·lo i Colom
Il·lustracions: Larry Keys
Disseny de portada: Larry Keys

Editor digital: Titivillus
ePub base r1.2

Estimats amics rosegadors,
benvinguts al món de
Geronimo Stilton

L'Eco del Rosegador
Redacció

GERONIMO **S**TILTON

RATOLÍ INTEL·LECTUAL, DIRECTOR DE **L'E**CO DEL **R**OSEGADOR

MARTIN GALA STILTON

TRAPELLA I BURLETA, COSÍ DE GERONIMO

TEA STILTON

ESPORTIVA I DECIDIDA, ENVIADA ESPECIAL DE L'ECO DEL ROSEGADOR

BENJAMI STILTON

SIMPÀTIC I AFECTUÓS, NEBOT DE GERONIMO

Geronimo Stilton

EL MISTERI DEL TRESOR DESAPAREGUT

UNA CARTA PERFUMADA D'ESPÍGOL

Estimats amics rosegadors,

tot va començar així, ben bé així.

Doncs bé, aquell matí vaig anar a l'oficina, amb prou feines havia entrat quan...

Què? No sabeu qui sóc? Ehem, perdoneu-me, em presentaré tot seguit: el meu nom és Stilton, *Geronimo Stilton*.

Sóc un editor, dirigeixo *L'Eco del Rosegador*, el diari amb més difusió aquí, a l'Illa dels Ratolins!

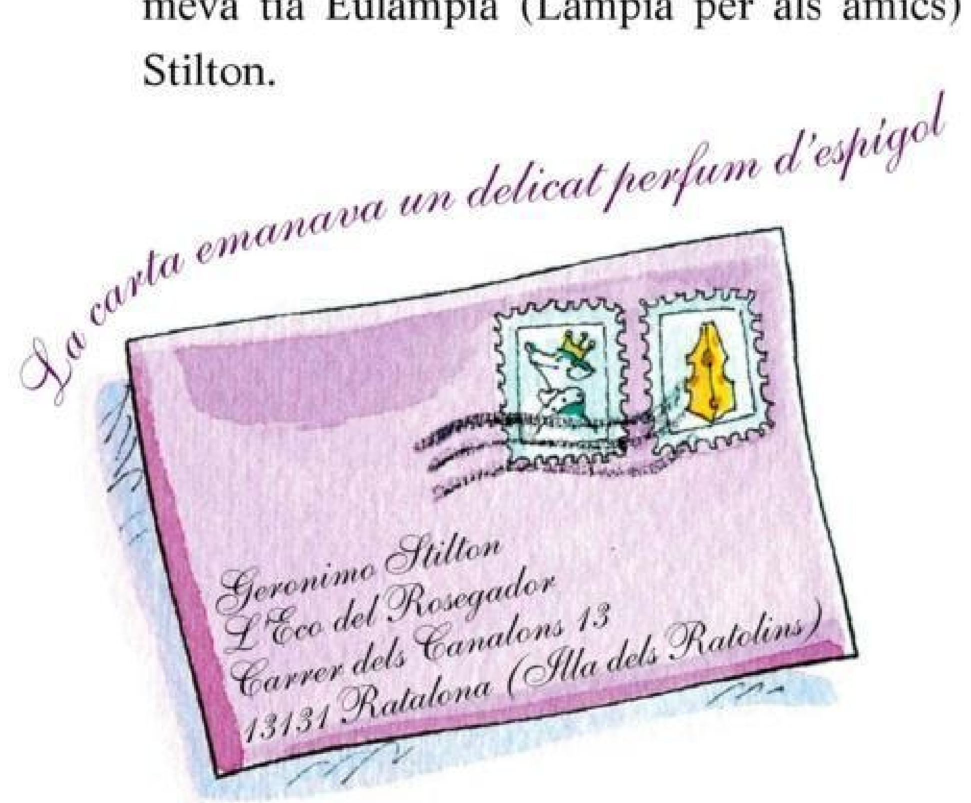
Bé, ara que ja m'he presentat, puc continuar? Ep, on m'havia

quedat? Ah, ja: en entrar al despatx vaig trobar damunt de l'escriptori un sobre de color d'espígol.

Estava segellat amb una gota de lacre violeta, en la qual hi havia imprès un segell amb la lletra *L*.

La carta emanava un delicat perfum d'espígol.

Ah, no hi havia cap dubte: la carta era de la meva tia Eulàmpia (Làmpia per als amics) Stilton.

ESTIMADÍSSIM GERONIMO

Vaig obrir el sobre encuriosit:

Estimadíssim Geronimo,

vindré a veure't dimecres al matí. He de parlar amb tu sens falta!

Affectuosament,

la teva tia Làmpia

EM VAIG ESVERAR:

—Dimecres? Però si és avui!

En aquell moment la porta es va obrir de bat a bat...

Vaig alçar el morro i vet aquí: al llindar del meu despatx hi havia la tia Làmpia, la meva tia preferida.

Duia un vestit de seda de color d'espígol, amb delicades puntes al coll i als punys.

Com sempre, portava el paraigüet lila brodat, amb el mànec de mareperla i les lletres *LS* gravades en or.

Tia Làmpia, la meva tia preferida

La seva bossa de seda de color lila em recordava la meva infància.

Vés a saber si la butxaqueta interna de la bossa encara contenia aquells deliciosos bombonets de formatge que sempre m'oferia quan era petit.

Al coll, la tia Làmpia hi portava un medalló de plata en forma de cor, que contenia un retrat del seu difunt marit, l'oncle Espelleringues.

El medalló també contenia un altre record preciós: un pèl del bigoti, ofert per l'oncle el dia del seu *prometatge*, com a penyora d'amor etern.

L'oncle Espelleringues, capità de la marina, havia desaparegut feia gairebé vint anys.

Va partir en un viatge misteriós a les illes Ratuquès, en busca d'un tresor, i no va tornar mai més.

Fidel a la seva memòria, la tia Làmpia no s'havia tornat a casar mai més.

A tots els seus admiradors els havia donat carabassa de manera elegant: en el cor de la tia Làmpia només hi havia lloc per al record de l'oncle Espelleringues.

Al coll, la tia Làmpia hi portava un medalló de plata en forma de cor

T'HAS TORNAT UN RATOLÍ BEN DIFERENT!

La tia Làmpia em feia venir al cap els records més bonics de la meva infantesa.

Havia estat ella qui m'havia fet descobrir la PASSIÓ per la lectura. Cada vespre, quan em posava al llit, em llegia amb paciència un munt de FAULES, a quina més bonica.

La tia Làmpia em va abraçar fort i em va fer un petonet a la punta del morro.

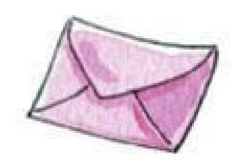
—Estimat, estimadíssim nebot! Feia tant temps que no ens vèiem! Carai, quin posat més diferent que tens! I quin *despatx més elegant!* T'has convertit en un ratolí important! N'estic molt orgullosa... Quina meravella!

Jo vaig esclatar a riure bo i allisant-me els bigotis:

—**Ehem**, sí, tia, els negocis em van força bé, aquí a *L'Eco del Rosegador*... però digue'm, tia, de què volies parlar-me?

En aquell moment la porta es va obrir de bat a bat...

AQUESTS BIGOTIS SÍ QUE FAN PATXOCA!

El meu cosí Martin Gala, que ara té un negociet de drapaire (de fet és el propietari del **Basar de la Puça Coixa**) va creuar l'entrada amb pas decidit.

—Tia, he rebut la teva carta! —va esgüellar alegre mentre agitava el sobre de color d'espígol, idèntic al meu—: **Necessites ajuda? Sóc aquí tot per a tu!**

La tia Làmpia el va abraçar.

—**Estimat, estimadíssim nebot!** Quant de temps sense veure't! Aquests bigotis sí que fan patxoca! I quin pelatge més brillant! Pots comptar que et deus haver convertit en un destrossacors! Estic orgullosa de tu! **Quina meravella!**

Martin Gala va riure complagut mostrant els seus **músculs**.

—I tant, i tant, tia, tinc un munt d'admiradores! És veritat, o tens encant o no en tens..., jo en tinc... Geronimo, en canvi, pobret, des que era petit... encant, zero! Però és clar que no és culpa seva..., va néixer així...

Jo estava **ENFURISMAT.**

El meu cosí estava exagerant! Per això, vaig grinyolar, amb els bigotis que em tremolaven d'indignació:

—De debò que ets un ratolí ben mal educat!

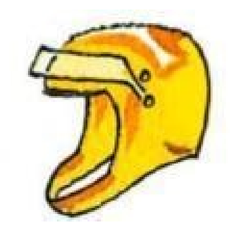
La tia Làmpia ens va fer callar amb dolcesa.

—Xxxxt, sigueu bons i no us baralleu. Veig que no heu canviat gens ni mica! Des que sèieu a la trona **sempre s'havia de posar pau entre vosaltres!**

Vaig sospirar. I tant! Martin Gala em tirava cullerades de puré de patates al cap!

En aquell moment es va obrir la porta de bat a bat...

PERÒ QUINA MOTO MÉS BONICA!

La meva germana Tea, l'enviada especial de *L'Eco del Rosegador*, va obrir la porta de bat a bat i va entrar al meu despatx **EN MOTO!**

Va apagar el motor i també va agitar una carta de color d'espígol. Després va grinyolar:

—Tia, tietona, és fan-tàs-tic tornar-te a veure! Per cert, de què volies parlar-me?

La tia Làmpia la va abraçar afectuosament.

—*Estimada, estimadíssima neboda*! Quant de temps sense veure't! Guaita que ets guapa! Sembles ben bé una *top-model*! I estàs feta tota una esportista! I quina moto més esplèndida... Estic orgullosa de tu... **Quina meravella!**

Tea va deixar anar un riure de satisfacció:

—Gràcies, tia! Saps que m'acabo de treure el carnet de pilot d'avió? I saps que acabo de guanyar un campionat de karate? (Sóc **cinturó negre**, naturalment.) Ah, per cert, ahir vaig fer el meu primer llançament en paracaigudes. La setmana que ve, en canvi, faré un curs d'esquí extrem al **Mont Temor...**

AI,ESPELLERINGUES!

Jo em vaig escurar el coll:

—Ehem, tia, ara que ja som tots aquí, ens voldries explicar per què ens has convocat?

—Sí, què hi ha darrere de tot això? —va esgüellar Martin Gala.

—Sí, tia, què hi ha de nou? —va afegir la meva germana.

La tia Làmpia va tancar la porta amb un posat circumspecte, va abaixar la veu i va xiuxiuejar:

—L'altre dia estava ordenant les cartes de l'oncle Espelleringues, ai, quin ratolí!

Mentre deia això va besar el medalló que contenia la seva imatge.

Després va continuar:

—Com us deia, estava ordenant les seves cartes, i vaig descobrir al seu escriptori aquest

manuscrit, que parla d'un tresor en un galió enfonsat a les illes Ratuques. Que és precisament el lloc on va anar l'oncle Espelleringues en el seu últim viatge: a cercar *aquest* tresor!

Martin Gala de seguida va parar les orelles.

—Un tresor? Ja has fet bé de pensar en mi, tia! **Jo sí que t'ajudaré!**

Tot dient això va allargar la pota per agafar el rotllo de pergamí. Tea, però, va ser més llesta que ell i li va PRENDRE.

—Ep, no, cosí, la tia ens ha escrit a *tots tres*! Oi que sí, tia?

La tia Làmpia va assentir.

—Sí, estimada, necessito ben bé l'ajut de tots tres, els meus estimats, estimadíssims nebots...

La tia ens va mostrar un antic rotllo de pergamí. Vet aquí el que hi havia escrit:

Del diari de bord de l'Almirall Don Ratón de la Pancha de Ratosa y Pataca

Ah, quina jornada més dissortada aquesta!
Avui, divendres 17 de febrer del 1717, a les 17 hores, el galió 'Mascaró de Ratot' s'ha enfonsat a 17 llegües al nord-est de l'illa Ford Matx, a l'arxipèlag de les Ratuques, perquè s'ha encallat en un escull en forma de grapa de gat.
Jo, l'almirall Don Ratón de la Pancha de Ratosa y Pataca, m'he salvat juntament amb els meus 17 mariners i hem abandonat el galió.
Pobre de mi, ara el meu preciós carregament es troba al fons del mar: un cofre ple de 17 diamants grossos com el puny d'un rat...

Signat:
l'Almirall

Ratón de la Pancha
de Ratosa y Pataca

La tia Làmpia va explicar-nos:

—Espelleringues va partir en el seu últim viatge a la recerca *d'aquest* tresor. Si l'hagués trobat seríem rics, segons deia, i ell s'hauria pogut quedar al meu costat per sempre més. Però la sort no va voler-ho així —va concloure emocionada mentre s'eixugava una llàgrima.

Jo li vaig estrènyer una pota, entendrit.

—No et preocupis, tia, aquí ens tens a nosaltres...

—Exacte, vet aquí... —es va reanimar ella—. Us demano que m'acompanyeu! A mi no m'interessen els diamants: vull anar a les illes Ratuques només per veure els llocs on el meu adorat Espelleringues (*ai, quin ratolí*) va estar en el seu últim viatge. El trobo tant a faltar!

Es va fer un Profund silenci. La tia es va pensar que no la volíem ajudar i va implorar:

—Macos, estimadíssims, us ho prego, no em digueu que no!

De cop Martin Gala va xisclar:

—Tia, jo ja estic a punt!

ESTIC A PUNT!!!!!!!!!!!!!!!!

Li brillaven els ulls amb la idea del tresor.

La meva germana va consultar l'agenda:

—Uhm, estic FORÇA atrafegada (he de cobrir per a *L'Eco del Rosegador* el reportatge sobre moda esportiva) però... just el temps per fer les maletes i jo també estic llesta per marxar, tia!

Jo callava. No sabia com dir a la tia Làmpia que *jo odio viatjar...*

Però vaig decidir fer-la contenta:

—Ehem, quan marxem?

La tia Làmpia va grinyolar feliç Quina meravella!

En aquell moment la porta es va obrir de bat a bat...

UN COR DE FORMATGE

Va entrar el meu nebot preferit, Benjamí.
VA CÓRRER CAP A MI i se'm va llançar als braços.

—*Tiet Geronimo! T'he portat un dibuix!*

Em duia un full en què hi havia dibuixat un gran cor groc, tot de formatge.

—T'AGRADA, TIET? L'he dibuixat per a tu, amb els pinzells que em vas regalar!

Jo li vaig fer un petonet al morro.

—És **maquíssim**, Benjamí!

En aquell moment es va adonar que també hi havia la tia Làmpia i va córrer a abraçar-la ben fort.

—Tia! Que bé tornar-te a veure!

Ella va esgüellar:

—Maco, estimadíssim Benjamí! Com has **crescut!** I mira que dibuixes bé! Estàs fet un artista! **Quina meravella!** Estic orgullosa de tu...

Tea va proposar:

—Seiem i organitzem el viatge. Tu, Benjamí, a veure si trobes les illes Ratuques a l'atles!

Mentrestant, jo vaig treure del prestatge un volum sobre els *tresors desapareguts* i el vaig consultar. Després vaig indicar la pàgina:

—Aquí fa esment del *Mascaró de Ratot* de l'Almirall Don Ratón de la Pancha. Va desaparèixer el 1717, al temps de la Gran Guerra contra els GATS, a la vora de l'illa de Ford Matx. Era un dels galions més grans de l'època, feia 45 metres d'eslora i podia portar fins a **dues mil** tones. Pertanyia a la companyia *Sangre de Gato*, i anava armat amb trenta-sis canons de BRONZE. Va partir de Puerto Escondido, directe a Cayo Felino i transportava 17 diamants preciosos per al rei **Sancho Pantegancho IV** de Queso Pestás y de Cabritales. No se sap exactament on es va enfonsar, per això el tresor no s'ha trobat mai!

Mentrestant, Tea i Benjamí navegaven per Internet:

—Aquesta agència de les illes

Ratuques lloga embarcacions! Lloguem una barca provista de sonar, ens ajudarà a localitzar el tresor!

Tea es va **il·luminar:**

—***Quina bona idea!*** Podré aprofitar aquest viatge per fer un reportatge fotogràfic sobre les restes submergides. I Geronimo podria prendre apunts per escriure un llibre.

Serà sens dubte un BEST SELLER! Ja m'imagino el títol:

El misteri del tresor desaparegut.

Martin Gala estava gelós.

Va remugar:

—Geronimo escriurà un altre llibre? **UMF**, sí, és clar, ell és l'intel·lectual de la família...

La tia Làmpia el va consolar amb ***dolcesa***:

—Martin Gala, tu tens altres qualitats. Per exemple, ets un cuiner de primera!

Ell va fer el fatxenda:

—Modestament, ai, sí, SÓC DE PRIMERA! Un geni gairebé (o millor sense gairebé). Proposo ser jo el cuiner durant el viatge. Us hi llepareu els bigotis quan cuini un servidor!

—Quina meravella! —va esgüellar amb entusiasme la tia Làmpia.

Benjamí em va estirar la màniga de l'americana i va xiuxiuejar:

—*Tiet, puc venir jo també?*

Li vaig acariciar les orelletes amb tendresa.

—Benjamí, serà un viatge **llarg** i molt cansat...

—*Tiet, t'ho prego, et faré d'ajudant!* Ja veuràs com et seré útil! Tiet, tiet, digue'm que sí!

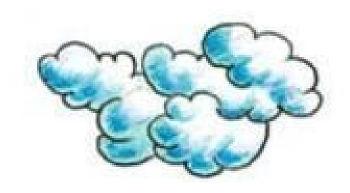
Vaig cedir:

—Au, està bé...

Ell va xisclar de felicitat:

—Gràcies, tiet Geronimo!

Aleshores em va fer un petó tendre a la punta dels bigotis. *Ah*, hauria fet el que fos per tenir content aquell ratolinet...

TINC MAL D'ALTURA!

L'endemà matí, a l'alba, ja érem a l'aeroport. La meva germana Tea estava fent les últimes verificacions al seu avió.

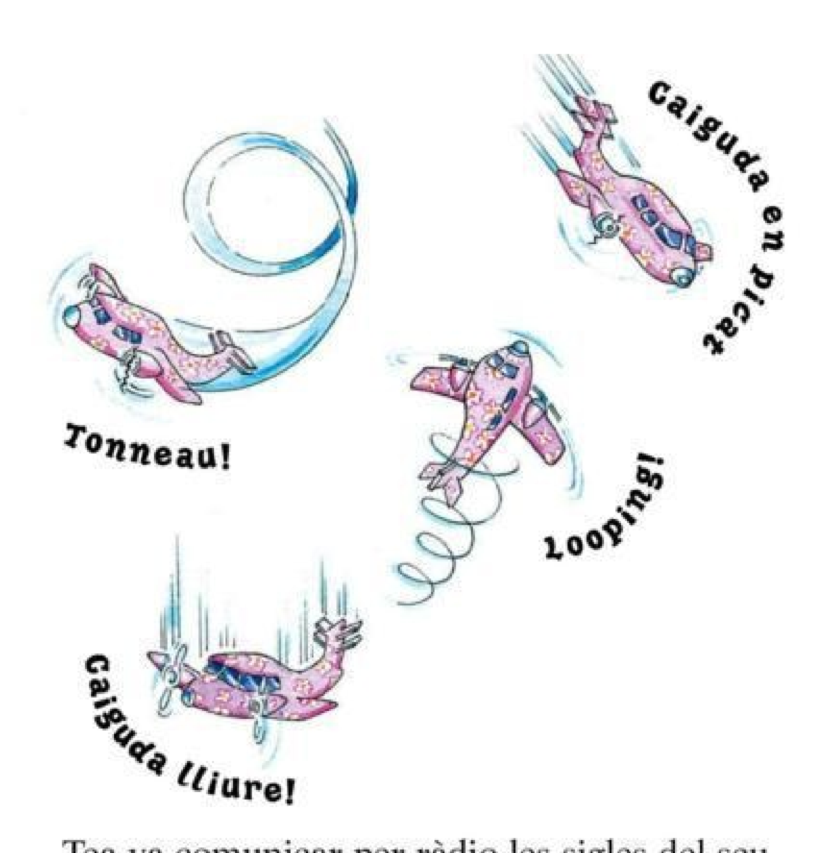
—Carburant a punt... Has controlat l'OLI? —va demanar a Aleró Pladecua, el seu mecànic fidel, un ratolinot que duia una granota blava tota TACADA DE GREIX.

Després va verificar amb posat expert la maquinària de la seva aeronau.

—Ok! Tothom a bord, en marxa!

La tia Làmpia no hi cabia a la pell de joia.

—Ei, aquest és el teu avió? Quina meravella! És tan *modern*! Estimada, estimadíssima neboda, ets un portent! Estic molt orgullosa de tu!

Tea va comunicar per ràdio les sigles del seu avió, **T-RAT**, lletrejant lletra per lletra:

—**T**ANGO-**R**ATA-**A**NNA-**T**ANGO a torre de control; em dirigeixo cap al sud, en direcció a les illes Ratuques...

Després va riure en to burleta mentre escalfava motors.

—Ah, tia, amb aquest avió es pot fer ben bé qualsevol cosa, fins i tot acrobàcies!

La tia Làmpia va esgüellar engrescada:

—Acrobàcies? **Quina meravella!** M'agradaria tant de provar-ho!

—Molt bé, doncs agafeu-vos fort: comença l'espectacle! —va avisar la meva germana **DONANT GAS**.

Vaig intentar protestar:

—Tea, t'ho demano, **tinc l'estómac delicat!**

Però ningú no semblava fer-me cas.

Tea va preguntar a la tia Làmpia:

—Estàs a punt?

Un instant després l'avió va descriure un cercle perfecte. La meva germana va xisclar:

—D'això se'n diu un *tonneau*!

L'avió va girar sobre si mateix:

—I això és un *looping*!

L'avió va perdre altura de sobte:

—I això... això és una *caiguda lliure*!

un instant més tard l'avió semblava enroscar-se a l'aire.

La tia Làmpia xisclava de felicitat:

Després l'avió va caure en picat:

—Quina meravella!

—Una caiguda en picat!

Martin Gala, amb aires d'expert, va remugar:

—*Umf! Això és tot? Això ja és tot?*

Umf! Umf!

La tia Làmpia xisclava engrescada:

—*Més, més!*

Més! Més!!!

Jo, trastornat, vaig implorar:

—*Prou! Prou! Prou!*

Prou!!

No us ho creureu, però Benjamí (no sé com) s'havia adormit tranquil·lament. Jo, en canvi... bé, prefereixo no explicar-vos els detalls de com va reaccionar el MEU ESTÓMAC amb les acrobàcies.

Només us diré que, quan vam arribar a la nostra destinació, deu terribles hores més tard, la tia Làmpia estava fresca com una rosa, mentre que jo vaig baixar de

Glbbbbbb...

l'avió més MORT que viu, després d'haver consumit totes les bosses per al mareig que hi havia a bord.

La tia Làmpia es va preocupar:

—AI, GERONIMO, SÍ QUE ESTÀS PÀL·LID!

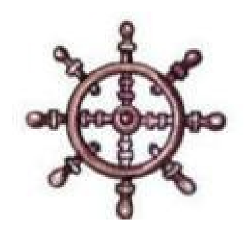
—Estic bé, tia! —vaig murmurar jo per tranquil·litzar-la.

—Sí, aquest és el color natural de Geronimo! ÉS EL COLOR DEL VERDET! —va riure burleta Martin Gala—. Ja es veu que t'agrada això de viatjar, cosí!

Li hauria ARRENCAT els bigotis, un per un, si hagués tingut forces, però no en tenia, per això em vaig haver de limitar a clavar-li una mirada de ràbia.

En aquell moment la meva germana va fer un gest a un ratolinot morè i d'aire murri que va exclamar:

—*La família Stilton?* Us estàvem esperant!

JO ODIO VIATJAR...

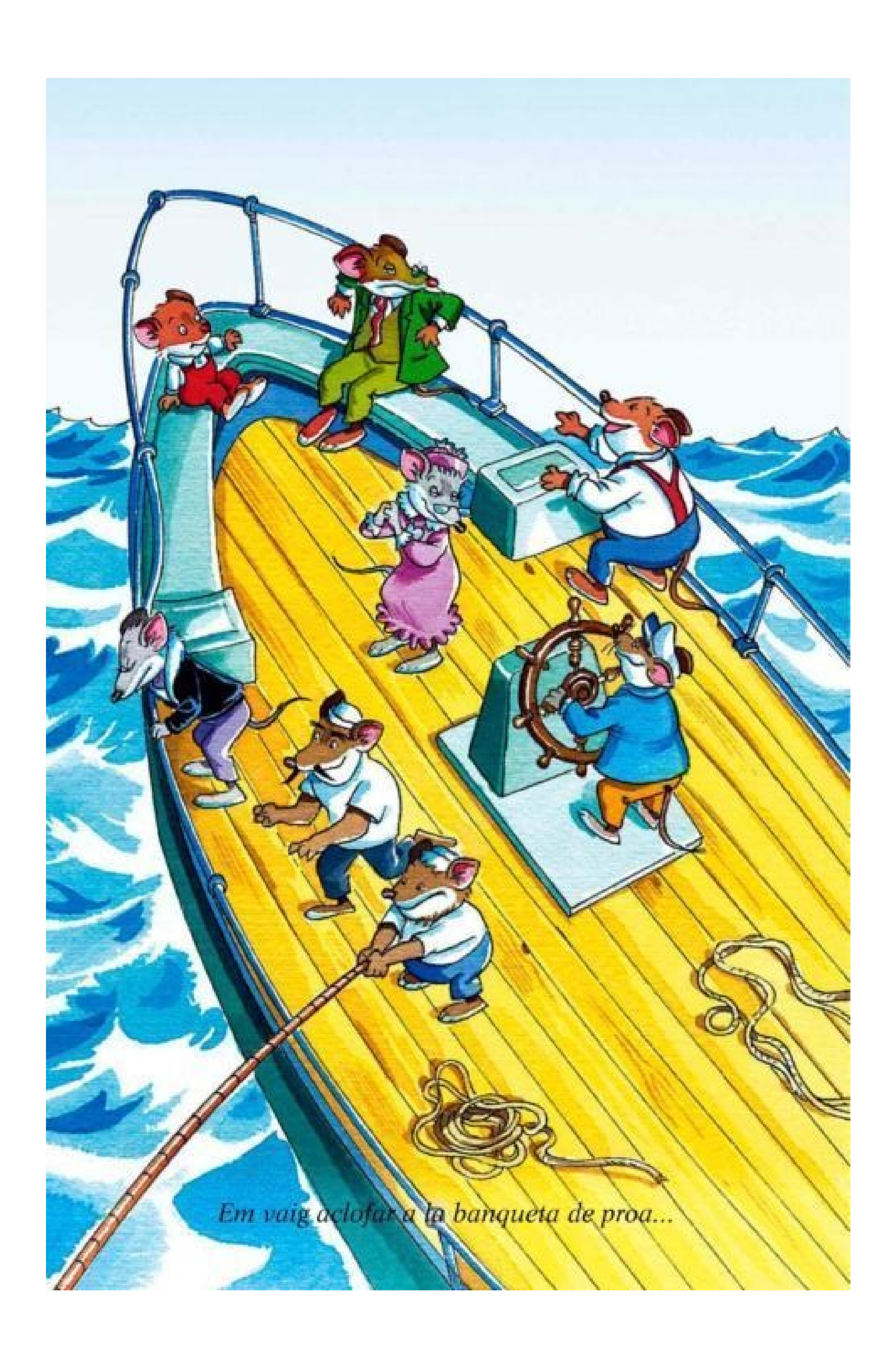
La persona *grata*, vull dir *rata*, es va presentar:

—Sóc *Ratinho del Mar*, el capità de la *Ratolera*. La barca que heu llogat ja és a punt per partir! —I va indicar una embarcació atracada al moll.

Jo, que amb prou feines m'estava recuperant del mal d'altura, em vaig sentir flaquejar amb la idea d'haver d'afrontar ara el mal de mar.

—Ehem, i si us esperés aquí? —vaig temptejar, mentre indicava l'hotel del port—. Podria començar a escriure alguna coseta, ehem, ja sento com em ve la inspiració...

—**Però no, Geronimo,** no voldràs pas perdre't el

Em vaig aclofar a la banqueta de proa...

millor d'aquest viatge **aventurer** i *romàn-tic!* —va insistir la tia Làmpia.

Vaig arrossegar les potes a bord i em vaig **ACLOFAR** a la banqueta de proa, sacsejant les orelles per ventar-me una mica.

—*He, hee, heee*, Geronimo... —va esgüellar Martin Gala pessigant-me la cua.

Després em va xiuxiuejar a l'orella:

—Ja t'he dit que no estàs fet per viatjar. No ets un ratolí de món, com jo. Ja des de petit preferies fer-te l'intel·lectual... —va dir de manera burleta, assaborint la seva venjança. No li agradava gens que jo fos més intel·ligent que ell!

No tenia ni forces per tornar-li la pilota. Però en una cosa tenia raó: jo no estic fet per viat-jar! És més,

PER FI A CAYO RATO

La tripulació de la *Ratolera* estava composta pel capità Ratinho del Mar, el segon de bord, *Mustacho Peludo*, i el grumet, **PELAGOTO MOIXINO.** Mustacho era

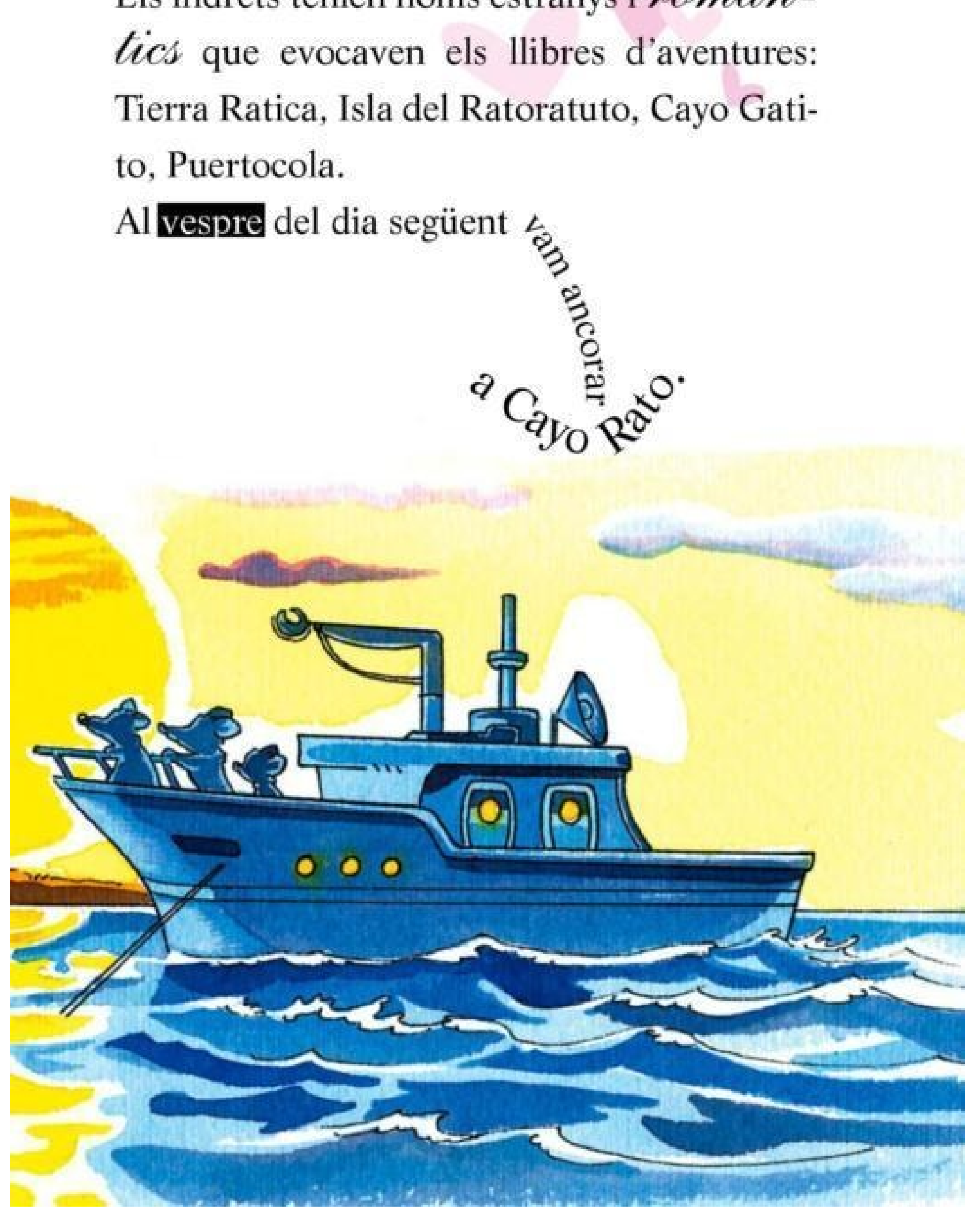

un rat musculós, amb la mania del culturisme. Pelagoto, en canvi, tenia passió per la música i ens turmentava de sol a sol amb tremendes **CANÇONS MARINERES.** Vam partir. Vam viatjar llargament, durant hores i hores, tot costejant les illes

que componen l'arxipèlag de les Ratuques. Els indrets tenien noms estranys i *romàntics* que evocaven els llibres d'aventures: Tierra Ratica, Isla del Ratoratuto, Cayo Gatito, Puertocola.

Al vespre del dia següent vam ancorar a Cayo Rato.

MONGETES AMB SALSA MARTINGALOSA

Benvolguts amics, voleu saber com estava jo?

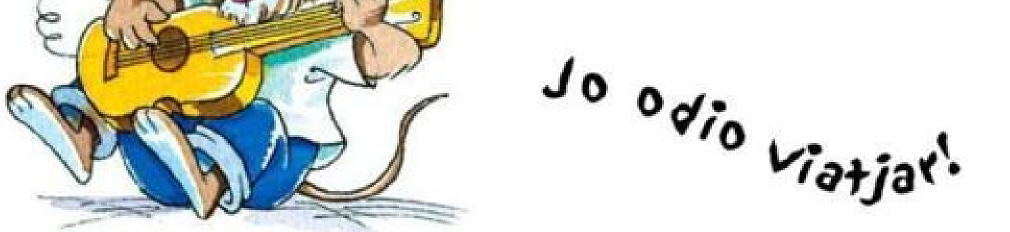
1. Continuava patint del MAL DEL MAR.

2. M'havia cremat el morro sota d'aquell SOL DE JUSTÍCIA *del migdia.*

3. Estava turmentat pels mosquits afamats.

Així doncs, mentre els altres feien un banquet tot rosegant formatge fumat i bitxos, jo em quedava a proa, amb la vista perduda en la mar

fosca...

En aquell moment va arribar la tia Làmpia:

—Que et diverteixes, Geronimo? —em va preguntar amb deferència—. T'agrada viatjar per mar, oi?

—Moltíssim, tia —vaig mentir per fer-la contenta.

Me l'estimava tant que hauria dit el que fos per veure-la feliç.

La tia em va arrossegar fins a popa, on els altres feien GRESCA.

Pelagoto va entonar l'enèsima cançó local, acompanyant-se amb la guitarra:

Ratolins i rats, ja esteu avisats...
aquí, fa anys, hi havia
pirates malvats!
Eren pirates forts i immensos,
eren felins molt mal propensos,
viatjaven a bord d'un galió
es cruspien els rats sense tovalló!!!
Parampampam... parampampó!

En aquell ambient el meu cosí s'hi trobava d'allò més bé. Al cap d'una estona va saltar damunt la taula i va improvisar uns passos de flamenc acompanyat de les notes de la guitarra.

—**OLÉÉÉÉÉ** —va xisclar mentre sostenia una forquilla entre les dents com si fos una rosa.

Va convidar Tea a ballar i després la tia Làmpia, que deixava anar xisclets de goig.

—Quina meravella! —esgüellava feliç tot giravoltant amb Martin Gala.

Mentrestant la tripulació marcava el compàs picant amb les potes al ritme **ENDIMONIAT** del flamenc.

Martin Gala va concloure amb una gran reverència i un crit:
—Olééééééééééééééééééé!
Després em va fer l'ullet:
—Ja prens apunts per al teu llibre, Geronimo?
Jo vaig fer veure que no el sentia.
No és que no tingués ganes de barallar-me, però és que no m'hi veia amb cor...
Ell es va precipitar cap a la cuina i va tornar amb un plat ple de mongetes amb salsa de GORGONZOLA FOS. Va escampar-hi pel damunt una salseta vermella i en va oferir una ració a la tia Làmpia.
—Tasta-ho, tia! Olora el platet que ha cuinat el teu nebodet per a tu! És una recepta que m'he inventat jo: l'he batejada amb el nom de *mongetes amb salsa martingalosa*!
La tia Làmpia va tastar una culleradeta de mongetes, i després, entusiasmada, se'n va servir més.

Jo no suporto el menjar PICANT (tinc l'estómac delicat). L'exemple de la tia em va tranquil·litzar (si ja li estava bé, a una velleta com ella, a mi segur que també m'estaria bé), i me'n vaig servir. *Una porció, almenys per tastar-ho...*

En vaig tastar una culleradeta i en aquell moment no vaig sentir res.

RES, HE DIT. Després em vaig adonar que tenia la boca pràcticament anestesiada. Ja no sentia cap altre gust de tan picant que era aquella **SALSA TREMENDA!**

De sobte vaig tenir la sensació que m'havia **EXPLOTAT** la llengua.

Les ulleres se'm van entelar, els budells se'm van entortolligar i em va sortir

—Aaaaaaaaaaaggggggghhhhhh!!!

Em vaig precipitar damunt d'un gerro d'aigua i me la vaig beure tota d'un sol glop.

La tia Làmpia va esgüellar encantada:

—Òptima, aquesta salseta picant. *T'agrada, eh, Geronimo?*

Jo volia mantenir una mica de dignitat a qualsevol preu, per això vaig respondre, amb llàgrimes als ulls:

—Excel·lent, tia!

Martin Gala va riure burleta i em va omplir el plat un altre cop.

—Potser Geronimo encara en vol una mica més! Cosí, tu que ets un ***intel·lectual***, pren nota, et dono la recepta!

Benjamí va grinyolar:

—Ja ho apunto jo, tiet Martin Gala!

El meu cosí va començar a dictar:

—*A veure, es necessita un quilo de mongetes negres i tres quilos de bitxo ultra-extra-super-mega-picant de qualitat* FUEGOFUEGO...

La tia Làmpia va xisclar, feliç:

—Quina meravella!

LA TAVERNA DEL GAT ESQUILAT

L'endemà al matí, a l'hora d'esmorzar, Tea va consultar algunes cartes nàutiques de les illes Ratuques.

Martin Gala va demanar:

—Com és que ningú no ha recuperat el tresor encara?

—Perquè el mar en aquesta zona és PROFUND i els corrents són fortíssims. Si no es coneix el lloc exacte on es va enfonsar la nau amb el tresor, és impossible localitzar les restes del naufragi. Per això ningú encara no l'ha trobat. Nosaltres sí que ens en sortirem, perquè només nosaltres sabem on es va enfonsar la nau: està escrit ben clar al diari de bord de l'Almirall Don Ratón de la Pancha!

Aleshores va llegir el manuscrit que havia trobat la tia Làmpia:

—Avui, divendres 17 de febrer del 1717, a les 17 hores, el galió 'Mascaró de Ratot' s'ha enfonsat a 17 llegües al nord-est de l'illa Ford Matx, a l'arxipèlag de les Ratuques, perquè s'ha encallat en un escull en forma de grapa de gat...

Per fi vam atracar al port per aprovisionarnos de carburant, AIGUA i vitualles.

Vam aprofitar per baixar a terra.

Jo vaig acompanyar Benjamí a visitar les runes d'una antiga fortalesa, mentre que Martin Gala, amb l'excusa de les provisions, va giravoltar pel port.

Quan vaig tornar me'l vaig trobar assegut a la barra de la TAVERNA DEL GAT ESQUILAT. El meu cosí conversava amb altres mariners, mentre su-

cava **bocins de formatge fresc** a la sopa de peix i xarrupava un *Quesito loco*, una bestialitat de batut de formatge local fermentat. Anava amb moltíssims fums.

El vaig sentir proclamar amb un to d'importància:

—Eh! És així, els tresors s'han de saber cercar..., s'ha de ser llest i afortunat! I jo, modestament...

Vaig afanyar-me per fer-lo callar:

—Xxxxt, què escampes? És un secret! Ningú no pot saber això del tresor!

Ell aleshores va fer un gest teatral i vulgar envers els altres:

—Preneu nota, amics: bromejava! Ho diu el meu cosí que és un intel·lectual...

Vam sortir de la taverna i vam trobar Tea.

Quan va saber el que havia passat va xisclar a Martin Gala:

—No se't pot deixar sol ni un moment! No canviaràs mai!

Ell va protestar:

—Ets la **histèrica** de sempre! Tu tampoc no canviaràs mai! No sabia que estigués **PROHIBIT** xerrar amb els amics! Vejam si t'hauré de demanar permís per sonar-me el nas. I a més a més, tu no manes, saps? Tu ets una *femella!* Des que el món és món manen els mascles!

Ella li va saltar al coll. Ell va provar de defensar-se però la meva germana estava feta una fúria

(com sempre, en aquests casos).

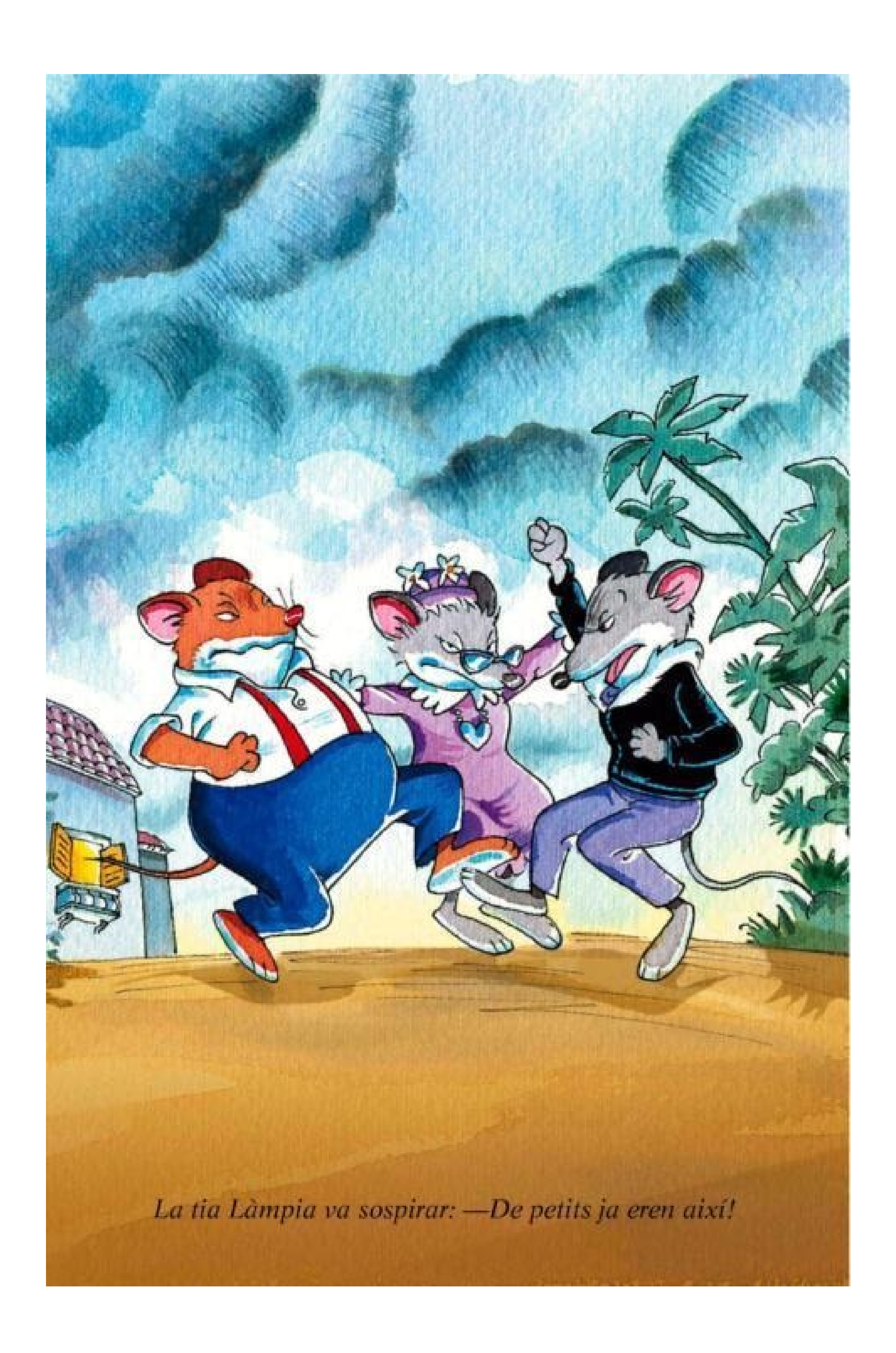
—T'ARRENCARÉ ELS BIGOTIS UN A UN!

—esgüellava, enfurismada—: Ara veuràs de què són capaces les femelles!

La tia Làmpia va sospirar, separant-los:

—Pobre de mi, de petits ja eren així!

La tia Làmpia va sospirar: —De petits ja eren així!

UNA ESGARRIFANÇA PREMONITÒRIA

Vam tornar a embarcar-nos. Vam navegar tota la nit. L'endemà, a l'alba, vam llançar l'àncora a la badia de l'illa Ford Matx. Tea va fer alguns càlculs mentre consultava les cartes nàutiques.

—Vet aquí, segons el diari de Don Ratón el galió s'hauria d'haver enfonsat aquí!

Aleshores va observar l'horitzó amb els binocles.

—Allí baix hi ha l'escull en forma de grapa de **GAT!**

Després va calcular com hauria pogut influir

el corrent per enretirar les restes del naufragi. Va donar ordres al capità Ratinho d'encendre el SONAR ELECTRÒNIC per cercar el galió desaparegut.

—Hem de tenir paciència, *señorita* —va advertir Ratinho.

Durant dos dies la nostra barca va explorar **sense parar** la zona en la qual, segons els nostres càlculs, hauria de trobar-se el galió.

posta de sol

Al vespre del segon dia estava admirant la posta de sol amb la tia Làmpia, i ella va sospirar:

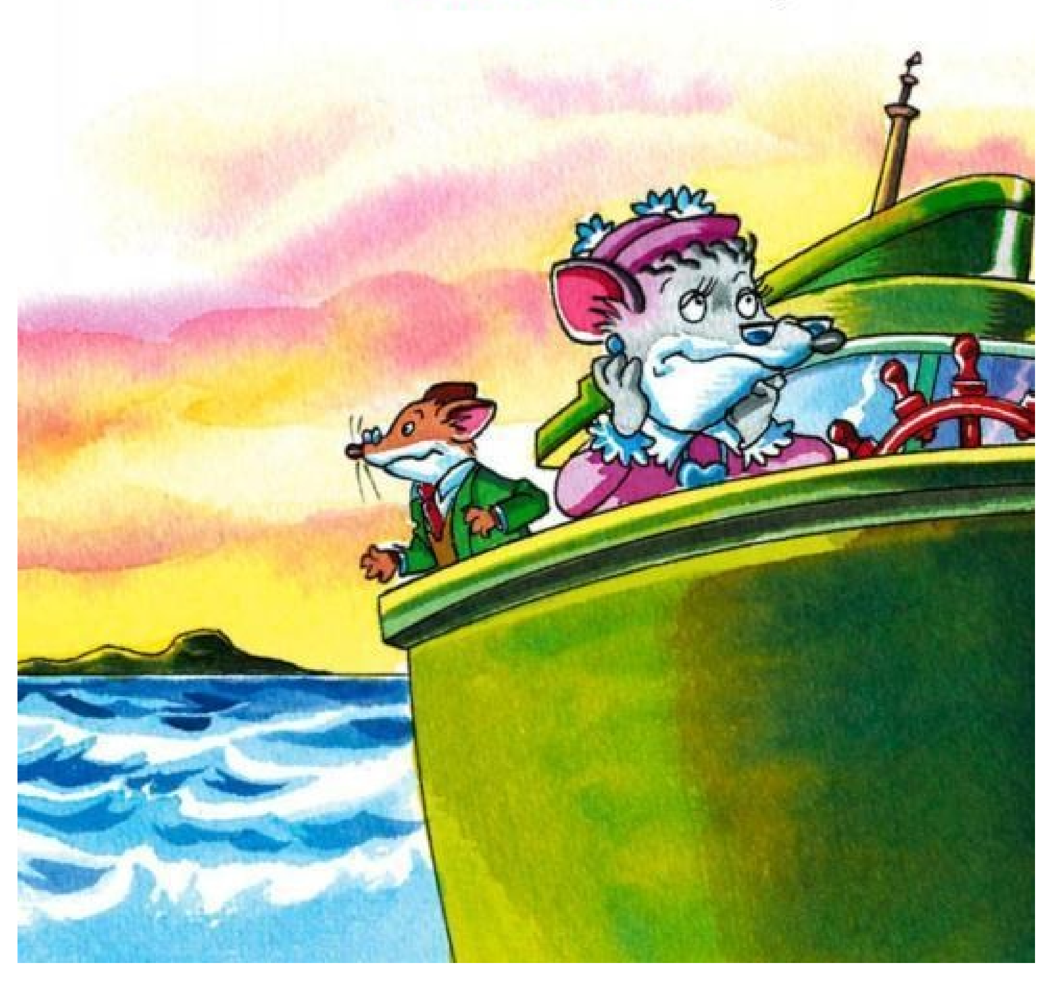
—*Ah, que n'és de romàntica aquesta posta de sol!*

Sota d'aquest mateix cel navegava el meu adorat Espellerin-

gues (*ah, quin ratolí!*) fa vint anys, abans que desaparegués per sempre més de la meva vida. En aquell moment vaig notar que hi havia una barca que ens seguia de lluny, com si ens espiés.

Pobre de mi! Una esgarrifança premonitòria em va fer **TREMOLAR** els bigotis...

TINC UN CANGUELI BESTIAL!

Per fi, el tercer dia, vaig sentir un crit:

—L'hem trobat.
Hem trobat el galió!

Vaig córrer cap al pont de coberta: el sonar registrava alguna cosa grossa, ben bé sota la barca.

Tea va encendre el MAGNETÒMETRE:

—Hem registrat alguna cosa metàl·lica.

Tots estàvem emocionats.

—Qui es capbussa? —va preguntar el capità Ratinho.

Tea va agafar decidida un vestit de bus i se'l va posar.

—Prepareu-me les **BOTELLES D'OXIGEN**. Vaig a fotografiar les restes! Qui vol baixar amb mi?

Martin Gala va mirar de reüll el vestit de bus.

—Uhm, per què no? Tinc el físic, jo!
Després va demanar amb **malícia**:
—I tu, Geronimo? Tu que ets un intel·lectual, tu que t'has d'inspirar per escriure el llibre, què fas, baixes o no?
Vaig mirar de trobar una excusa per no haver-hi d'anar:
—Ehem, no seria millor que em quedés aquí a fer companyia a la tia Làmpia?
La tia, afable, va respondre:
—Estimat Geronimo, i tant que has de baixar! Jo no et vull privar d'aquesta aventura!
Vaig provar-ho un altre cop amb una excusa diferent:
—Ehem, **M'ACABO DE RECORDAR** que haig de revisar els apunts de Benjamí...
Però el meu nebot va esgüellar:
—Tiet, no et preocupis pels apunts, ja me n'encarrego jo, així tu podràs baixar amb els altres! Quina sort que

Per què???
Per què???
Per què???

tens, tiet..., mentre baixis dicta-m'ho tot pel micròfon, així ho podré gravar!

Per què, per què, per què m'havia deixat arrossegar fins aquell punt? *Jo odio viatjar!*

Forçat per les circumstàncies, em vaig posar el vestit, les ulleres, els peus d'ànec i les botelles. Em sentia tremendament ridícul!

I tenia un cangueli bestial.

A través de l'intèrfon vaig sentir la veu amable de la tia Làmpia:

—Com va, nebot?

Jo vaig sospirar:

—Bé, tia, bé...

Benjamí va xisclar emocionat:

—Tiet, tiet, explica'm tot el que vegis! Jo ho aniré gravant!

Després va xiuxiuejar:

—Que hi hagi sort, tiet!

Em vaig capbussar. No sé com m'ho vaig fer per tenir prou empenta, però em vaig capbussar.

Brrrrr, estava molt emocionat.

L'aigua fosca em va engolir. Al meu voltant, milers de bombolletes suraven cap a la superfície.

—L'aigua fosca em va engolir. Al meu voltant milers de bombolletes suraven cap a la superfície.

Em semblava que estava immers en un got d'AIGUA MINERAL AMB GAS!

Vaig OBRIR I TANCAR els ulls amb estupor: quants peixos!

I com canviava el color de l'aigua a mesura que baixava!

—Tiet Geronimo! Tot bé? —vaig sentir la veu de Benjamí.

—Tot bé, nebot! —vaig respondre.

Aleshores vaig començar a dictar:

—Ah, que emocionant immergir-se en les profundes aigües d'un mar tropical! Al meu voltant només aigua, aigua, aigua. La remor de les ones va esmorteint-se, tot és silenci, un silenci que només s'interromp amb el soroll de la vàlvula distribuïdora de les botelles.

Peixos de tots colors s'apropen a nosaltres, encuriosits. Fins i tot hi ha una tortuga marina que neda amb molta gràcia. Observo meravelloses formacions de corall multicolor en els esculls. Són roses, vermelles, blaves, fins i tot negres. Un espectacle emocionant, paraula de Geronimo Stilton!

Estava dictant a Benjamí la descripció del FONS MARÍ quan de sobte vaig notar un enorme peix amb bigotis que treia el cap per una fissura de les roques.

I si fos un PEIX GAT?

—Ei! —vaig xisclar.

Estava aterrit, ho confesso!

Però de seguida vaig veure algú al meu costat.

—No tinguis por, cosinot —va bramar Martin Gala per l'intèrfon—. Ja me n'encarrego jo! Si se'ns apropa li afaito els bigotis a pèl i a contrapèl!

—Ehem, gràcies, cosí —vaig **esgüellar**, més calmat.

Ell em va posar una pota a l'espatlla.

—Tot va bé, Gerry. Tu estigues tranquil, fia't de mi —va dir—. Ja t'ho diré jo quan t'hagis de preocupar, **HE, HEE, HEE, HEEE!**

Jo vaig deixar anar un sospir alleugerit. Mai havia estat **tan feliç** de tenir-lo al meu costat!

Vam descendir més i més avall, mentre al nostre voltant tot esdevenia fosc.

I amb la FOSCOR va venir inesperadament el **FRED**.

No perdia de vista Tea, que ens precedia ben decidida. La vam atrapar.

—Per aquí! —va xisclar aleshores la meva germana a través de l'intèrfon.

UN DOBLÓ D'OR!

Aleshores, de sobte, el vam veure.

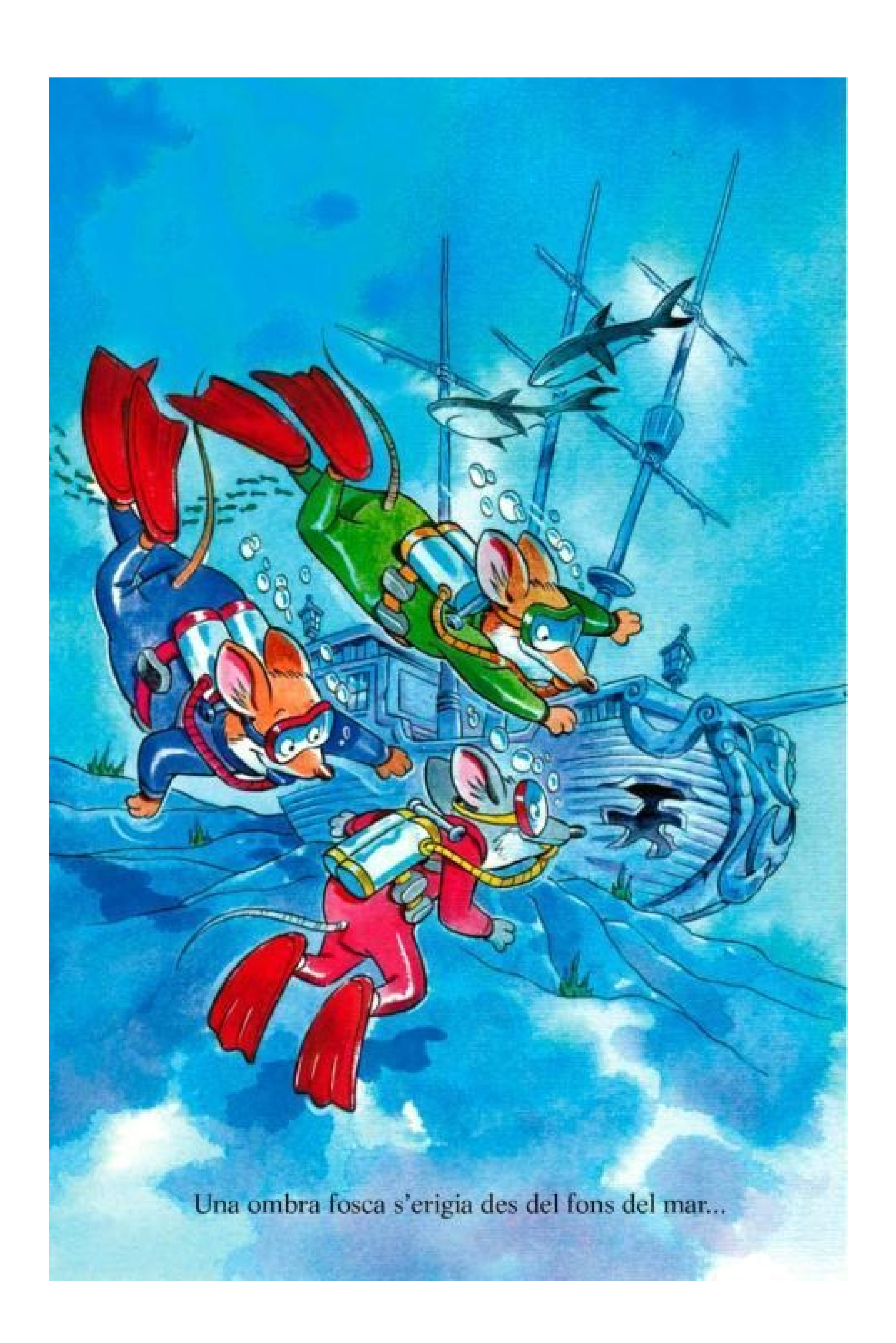
Una ombra fosca, amb un gran pal major, s'erigia des del fons del mar com un MISTERIÓS MONSTRE MARÍ.

Nedant enmig de la foscor, vam descendir més i més. Cada cop més avall.

Ara estava molt emocionat i ja no tenia gens de por.

Vaig començar a dictar, excitat:

—Ens estem apropant a les restes del naufragi, sembla que estan en molt bones condicions, fins i tot puc distingir el pont, els canons... Ara estem nedant al voltant de la proa del galió: sota una capa d'algues hi ha

Una ombra fosca s'erigia des del fons del mar...

gravades unes lletres d'or descolorides amb el nom *Mascaró de Ratot*. Hi ha un mascaró de fusta a proa. El mascaró és una estàtua de fusta d'una *figura femenina*, col·locada a la proa de la nau, que segons la tradició protegeix dels nombrosos perills marins. Al *Mascaró de Ratot*, però, no li va portar mai cap fortuna... Tea m'indica amb un gest que VAGI AMB COMPTE: se n'adona que les restes no estan reposant al fons del mar sinó damunt d'un escull. Vés a saber com s'ho han fet les restes per resistir durant segles aquest precari equilibri. Espero que no caigui per l'abisme mentre nosaltres estiguem aquí!

Tea ens fa un senyal per tal que la seguim, ara es fica cautelosament per una esquerda que s'obre en un dels costats del galió. La segueixo amb el pelatge eriçat de l'emoció!

A dins, la foscor és total, i només les llanternes submarines ens permeten distingir alguns detalls. Ens trobem a la cuina del galió. Martin Gala examina encuriosit les **GROSSES PAELLES DE COURE** amb algues incrustades. Després passem a una altra estança: és el **POLVORÍ!** Al llarg de les parets jeuen grossos barrils rovellats que probablement són plens de pólvora. M'ajupo per recollir una moneda que **BRILLA** a l'aigua a la llum de la llanterna: és un dobló d'or!

És un dobló d'or!

D'OR MASSÍS!

Passem a una gran habitació a les parets de la

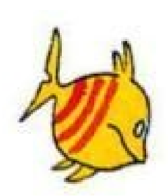
qual encara s'hi veuen les ESTRUCTURES DE FUSTA.

Aquí probablement era on dormia la tripulació del *Mascaró de Ratot*. En toco una: la fusta podrida es desfà en contacte amb la meva pota. Al final a l'esquerra, un altre espai, més petit.

A la porta hi ha un cartell de bronze. El netejo amb la pota.

Hi ha escrit:

Don Ratón de la Pancha
de Ratosa y Pataca.

ARA SÍ QUE POTS COMENÇAR A PREOCUPAR-TE!

Era la cabina del capità!

Vam mirar al nostre voltant emocionats.

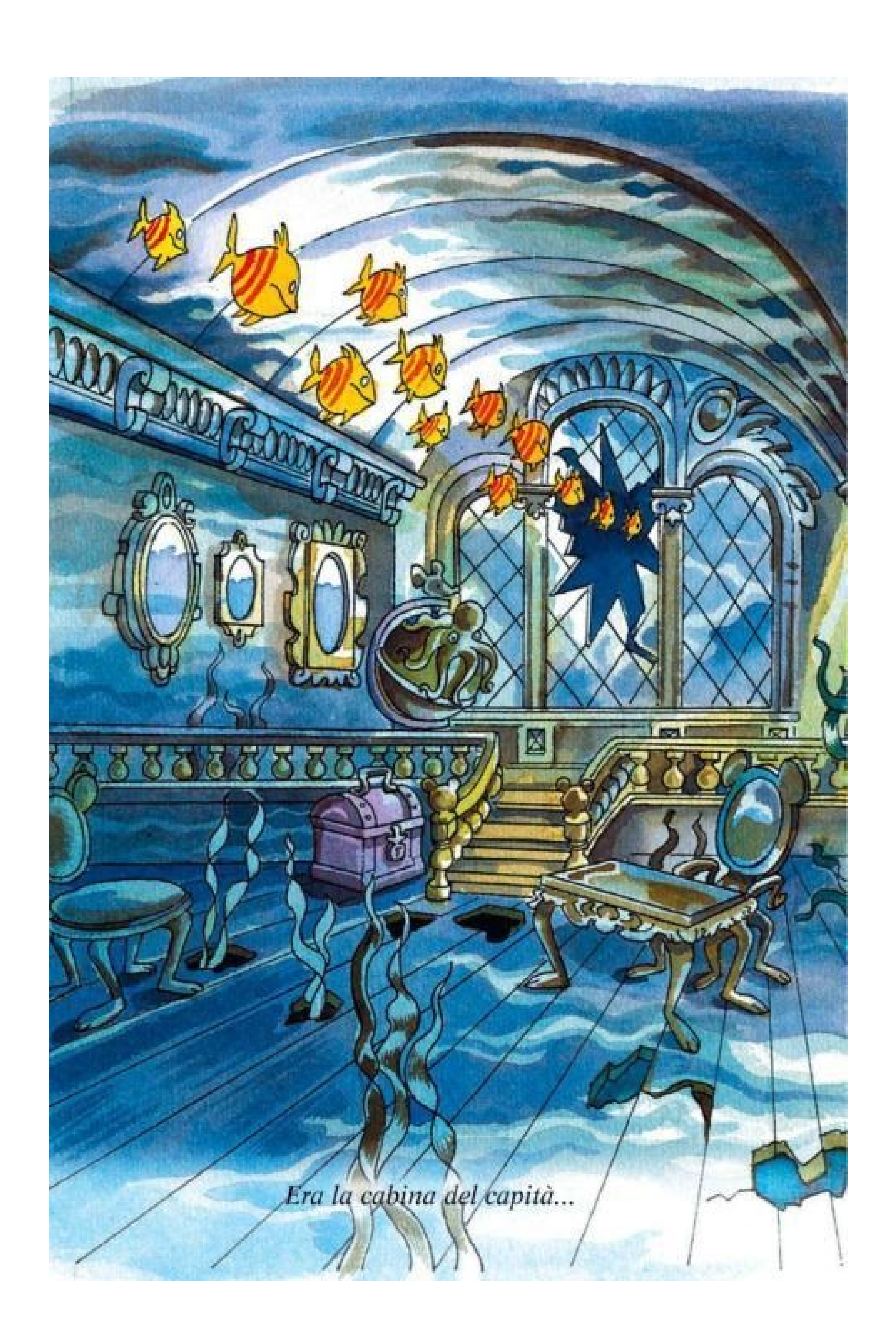
En un racó hi havia un gran cofre d'aspecte MISTERIÓS. El vam obrir: contenia 17 diamants grossos com el puny d'un ratolí!

En aquell moment, però, em vaig adonar que no estàvem sols: darrere nostre, dos rosegadors ens estaven espiant!

—Au, Geronimo, ara sí que pots començar a preocupar-te! —va xisclar Martin Gala a l'intèrfon.

No calia que m'advertís, ja em sentia el cor que **bategava** bojament.

Era la cabina del capità...

ME GUSTA, ME GUSTA EL DOBLÓN!

Tots dos ens observaven amb posat força AMENAÇADOR.

—Què fem? —vaig demanar a Tea.

—Tornem a pujar! —va ordenar decidida la meva germana.

—Ok, jo us cobriré la retirada! —va dir Martin Gala tot posant-se darrere nostre.

Vam tornar apujar lentament, seguint la taula de compensació (un procediment important durant les immersions amb botelles d'oxigen). Tots dos ens seguien a distància. Quan vam ser a la superfície tenia esgarrifances de fred i de POR. Vaig veure Benjamí i la tia Làmpia que s'abocaven des de dalt de la barca, *preocupats*.

En efecte, a través de l'intèrfon havien seguit tot el que havia passat.

Vaig fer un gest amb la pota per tranquil·litzar-los.

—TOT VA BÉ! —vaig esgüellar.

Aleshores vaig adonar-me que al costat de la *Ratolera* hi havia fondejada una altra barca.

Em vaig treure les ulleres de submarinista per intentar de llegir el nom: es deia *Me gusta, me gusta el doblón!*

Entre les bombolletes van sortir Tea i Martin Gala: una mica més enllà vaig veure que tornaven a la superfície els DOS PAIOS que ens havien seguit fins al galió. Amb el cor a la boca vam pujar a la *Ratolera*, mentre els dos desconeguts s'enfilaven per l'escaleta del

Me gusta, me gusta el doblón!

Les dues embarcacions estaven tan a prop que podia comptar els pèls dels bigotis dels nostres adversaris. Qui eren? I què volien?

ETS BEN BÉ UN XIMPLET, AMIC MEU!

Es van treure els vestits de bus. Van fer una rialla mofeta que va deixar al descobert les seves dents podrides i el seu gest malvat.

Haaa, ha, ha, ha! He, heeee!!! Ha ha haaa!!!

Un dels dos (semblava ser el que manava) era baixet i **massís**, amb el pelatge ros, destenyit pel sol, i portava ulleres amb els vidres verds. L'altre era **GROS**, **panxut**, amb una samarreta de ratlles

blanques i vermelles que amb prou feines li cobria la PANXA PELUDA.

Portava una arracadota al lòbul de l'orella dreta. A l'avantbraç hi duia un tatuatge d'un **FELÍ** que treia les grapes. També tenia un altre tatuatge, un cor amb una fletxa i un morro femení amb la inscripció *Ratita mi amor*.

Vaig cridar d'una barca a l'altra:

—Qui sou? Què voleu?

El cap va riure:

—El meu nom és Tartaro Tarudant, conegut com el TRINXAGATS. I aquest és el meu soci, Calígula Borinoto, conegut com Oléolà. I tu, *amic*, ets ben bé un XIMPLET!

T'APORRINO LA CUA!

enfurismat enfurismat

Estava *enfurismat*. Tenia dues cosetes a dir-li:

1. No sóc el teu **amic**.

2. No em diguis XIMPLET!

Però Benjamí em va estirar la màniga de l'americana, i per això vaig mantenir la calma i vaig demanar, com si no l'hagués sentit:

—Per què ens heu seguit?

El cap va esgüellar:

—A la taverna del Gat Esquilat vam sentir que anàveu a la recerca d'un tresor. És clar, a nosaltres també ens interessava aquest tresor. Ens interessa molt, XIMPLET!

Vaig mirar Martin Gala de cua d'ull i vaig adonar-me que s'havia posat **vermell**.

De ràbia (per la insolència del tipus) o potser de vergonya (per haver-nos ficat a tots en problemes per culpa de la seva xerrameca)? El meu cosí va bramar, amb els bigotis que li TREMOLAVEN:

—Ei, tu, cara de formatge passat! Subproducte de rata de claveguera! Si t'enganxo et ratitzo! —després va continuar—: T'arrencaré els bigotis! T'aporrinaré la cua! Et rosegaré les orelles!

Subproducte de rata de claveguera!

L'altre va continuar rient i em va fer un gest amb la pota, després va xisclar:

—Apa, adéu, XIMPLET!

L'altre va afegir:

—*Olé olà!*

Olé olà! Olé olà!

Aleshores l'embarcació es va allunyar unes quantes desenes de metres, es va aturar i va llançar l'àncora, preparant-se per fondejar allí.

Mentrestant, es va alçar un **VENT FORT** provinent de mar endins i jo...

TENS POR DELS TAURONS?

El vent va dur tempesta.

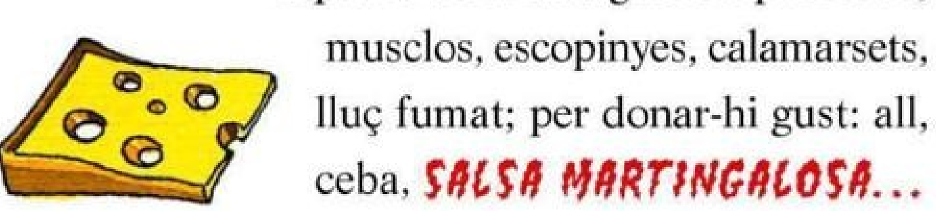
Ens vam tancar bé sota el pont de coberta, esperant que el mar es calmés, però les ones cada cop eren més fortes.

Vaig fer una ullada a la cuina.

Martin Gala estava preparant en una paella una *fondue a la marinera*:

—**Ei!** Quina delícia! **FORMATGE EMMENTAL**, manxego sec, i naturalment, una capseta de formatgets en porcions; musclos, escopinyes, calamarsets, lluç fumat; per donar-hi gust: all, ceba, **SALSA MARTINGALOSA...**

Jo em vaig tapar el nas amb el mocador, per no sentir l'aroma NAUSEABUNDA de la *fondue marinera*.

—Tothom a dormir d'hora: demà al matí ens submergirem a trenc d'alba. Hem de ser nosaltres els primers a recuperar el tresor —va dir Tea.

—Macos, estimadíssims nebots —va recomanar la tia Làmpia—: sigueu prudents, us ho prego!

—Tranquil·la, tia —va calmar-la Tea—. Si ens mantenim junts, no ens pot passar res!

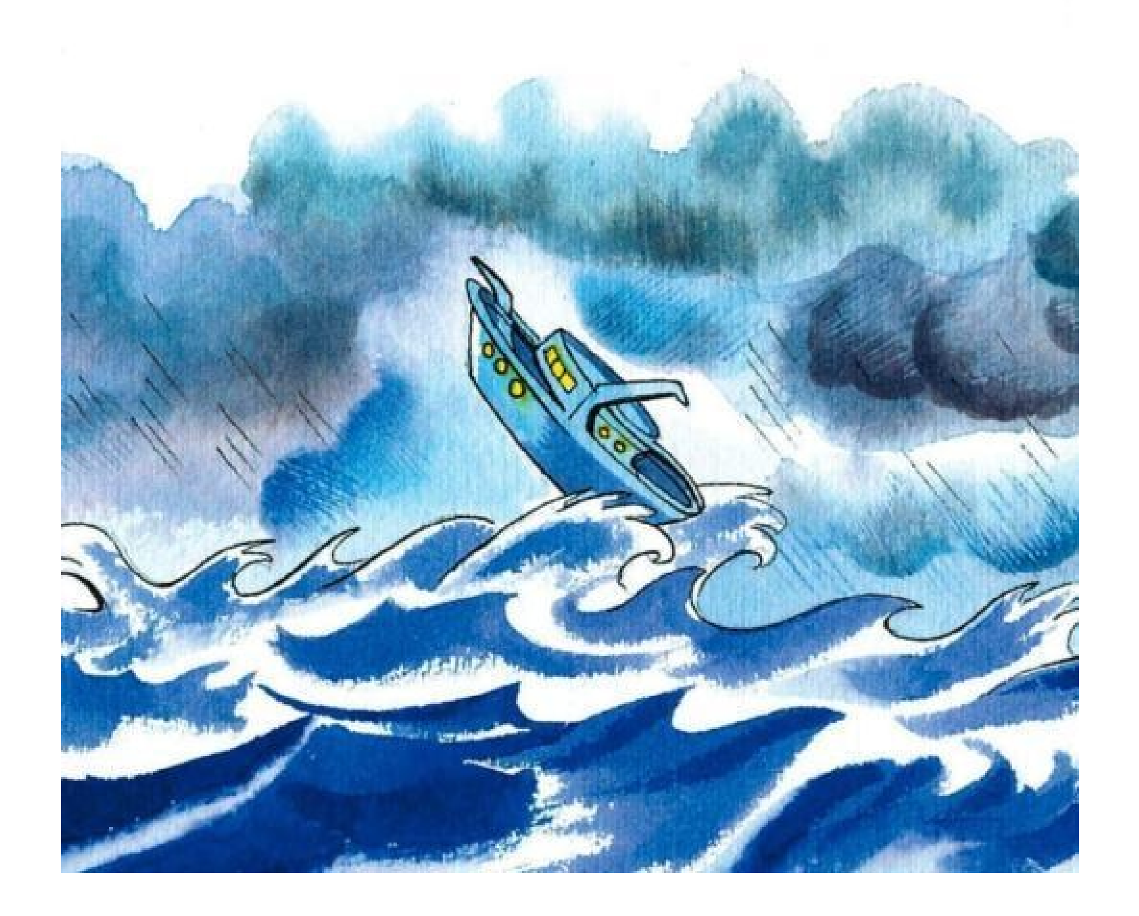
Vam passar una nit agitada, alternant-nos en els torns de guàrdia, per vigilar el mar i no perdre de vista l'altra embarcació.

Jo no vaig dormir: pensava contínuament en la perillosa immersió de l'endemà. La barca es gronxava amunt i avall damunt les ONES, i el meu estómac s'hi rebel·lava!

No estic segur de si estava marejat, o si contribuïa a la meva nàusea la **TREMENDA** *fondue* marinera de Martin Gala.

Vés a saber si les escopinyes eren fresques!

Ja m'havia passat una vegada que el meu cosí m'havia arruïnat l'estómac amb les escopinyes (ah, quina experiència més tremenda),

durant una aventura que m'havia inspirat un dels meus best sellers de més èxit, fins i tot es podria dir un **RAT SELLER...**
A les cinc de la matinada, **com per art de màgia**, el mar es va calmar i les ones es van aplacar.

Ens vam posar els vestits de bus i ens vam llançar al mar. Martin Gala em va preguntar, com aquell qui no vol la cosa:

—Et fan por els taurons?

—Per què? Que hi ha taurons en aquesta zona? —vaig balbucejar esmaperdut.

Ell va riure burleta per sota dels bigotis i va esgüellar:

—NOOO, ho deia per dir!

En aquell moment vaig sentir Benjamí:

—Ells també s'estan submergint! —cuidava.

Els dos paios del dia abans s'havien llançat a l'aigua. Des de lluny vaig sentir-los cridar:

—Apa, adéu, ximplets! —i també—: *Olé olà!*

En aquell moment, Pelagoto, el nostre grumet, va bramar:

—Taurons, taurons!

Vaig veure una aleta de TAURÓ serpente-

jant entre les ones, que anava directament cap aquells dos. Els apuntava com si hi tingués algun compte pendent! Aterrit, vaig nedar com un coet cap a la *Ratolera* i, PANTEIXANT, vaig pujar a bord.

Aleshores ho vaig entendre: el tauró era el meu cosí, amb una aleta lligada a l'esquena! Martin Gala els va perseguir fins a un illot.

Semblava que no els havien quedat gaires ganes de tornar-se a ficar a l'aigua.

La tia Làmpia va riure de gust.

—Macos, estimadíssims nebots, estic molt orgullosa de vosaltres! Quina meravella!

Tea i jo ens vam *llançar* al mar altre cop i ens vam submergir fins a les restes del galió.

Vam retornar a la cabina del capità i vam cercar amb neguit el preciós cofre.

El vam obrir: sí, els 17 diamants encara hi eren!

HO CREUS DE DEBÒ, XIMPLET?

Vam lligar el cofre amb una **cadena** i vam cridar per l'intèrfon:

—Au, amunt, estireeeeu!

Les anelles de la cadena es van tensar i l'argue de la *Ratolera* va començar a girar tot estirant el cofre a la superfície, que lentament pujava cap amunt.

Nosaltres vam nedar fins a arribar a flor d'aigua. Per fi em vaig treure les ulleres de submarinista i vaig respirar aire pur amb ALLEUJAMENT.

Mentre els nostres hissaven el cofre a bord, vaig veure Martin Gala, que venia nedant. Ostres, els dos sapastres havien descobert el truc i l'estaven perseguint!

El meu cosí va arribar a la *Ratolera* i va pujar a bord ben satisfet. Però darrere seu el perseguien els dos ratots, dalt de la seva barca.

—Massa tard! Ara el tresor ja és nostre! —va dir Martin Gala.

—Ho creus de debò, ximplet? —va dir el cap, amb una rialla burleta.

L'altre també va riure:

—*Olé olà!*

Després, el cap, amb un gest fulminant, va llançar un ganxo i el va clavar al cofre que ja era fora de l'aigua, i així el va estirar de manera brusca cap a la seva barca. Nosaltres vam estirar per la nostra banda, ells es-tiraven per la seva...

—Atenció! —va advertir-nos la tia Làmpia—: Si estireu massa cap de vosaltres no tindrà el tresor!

Ostres, la tia Làmpia tenia raó.

Amb un soroll sec, la tapa del cofre es va obrir de cop.
Una cascada de 17 diamants, grossos com el puny d'un ratolí, es va precipitar a *l'aigua.*
El cap s'hi va tirar en un intent inútil de recuperar encara que fos una part dels diamants.

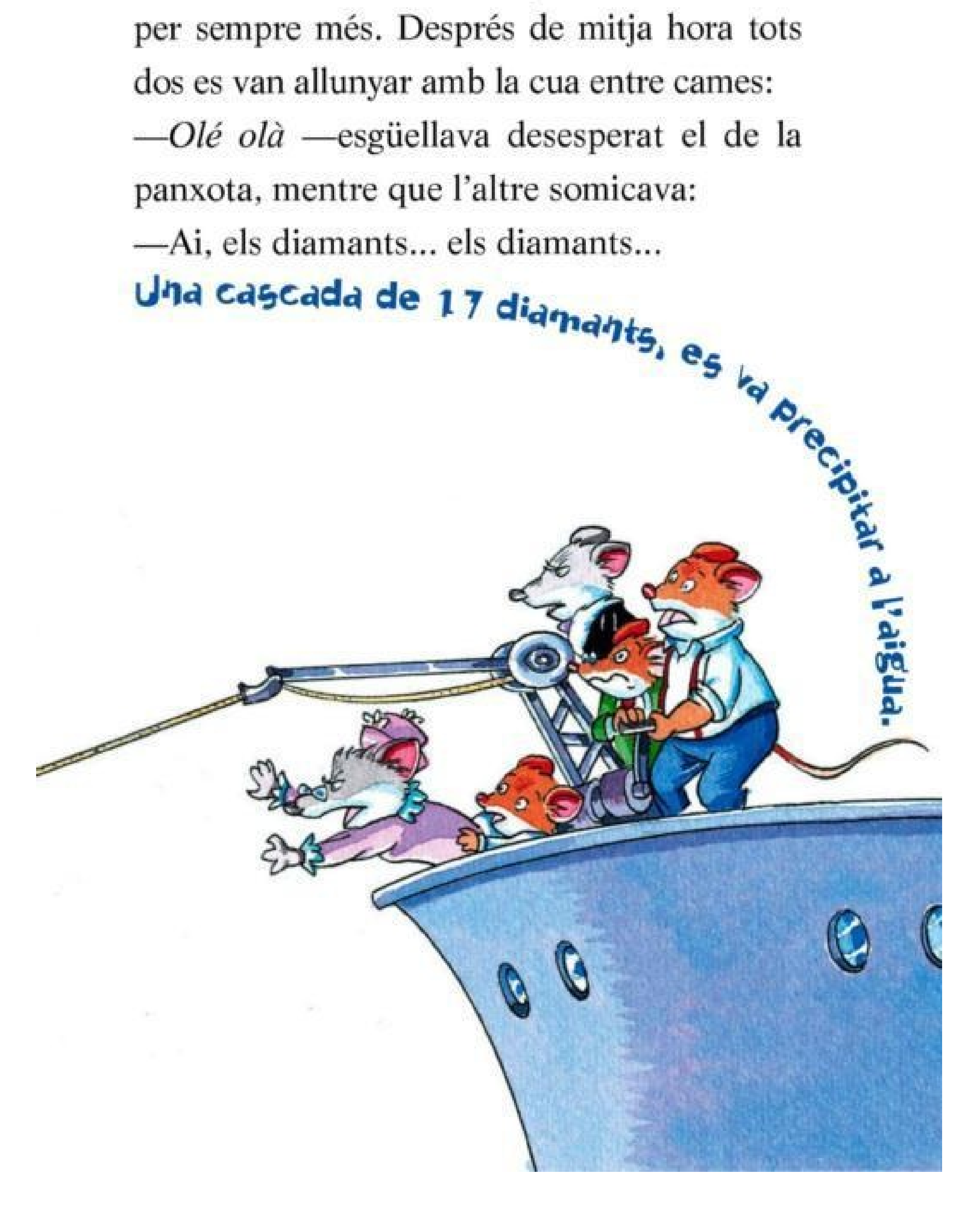

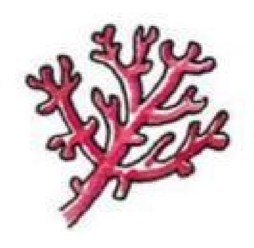
Però era inútil, s'havien **enfonsat** en el mar per sempre més. Després de mitja hora tots dos es van allunyar amb la cua entre cames:

—*Olé olà* —esgüellava desesperat el de la panxota, mentre que l'altre somicava:

—Ai, els diamants... els diamants...

Una cascada de 17 diamants, es va precipitar a l'aigua.

L'ÀMFORA MISTERIOSA

Ens vam reunir per discutir la situació.

Tea va concloure:

—ELS DIAMANTS HAN DESAPAREGUT PER SEMPRE MÉS.

Vés a saber fins a on se'ls hauran endut els corrents! ***Però tot i així baixarem a explorar les restes,*** ens hem de documentar per al nostre llibre.

L'endemà al matí ens vam **SUBMERGIR**!

Mentre exploràvem les restes, vaig veure que a la cuina hi havia un objecte, mig amagat darrere d'un bloc de corall.

Era una enorme àmfora d'argila cuita, alta com un ratolí, amb la base *punxeguda*; tenia dues nanses cobertes de salobre.

L'àmfora encara estava segellada; estava tancada amb un tap de suro recobert de **LACRE** groc.

Sota l'aigua era difícil saber quant pesava.

Amb l'ajuda de Tea i Martin Gala, la vaig portar fins a la superfície.

NECESSITEM UN TRESOR!

Vam recolzar l'àmfora damunt del pont de coberta. Els tres de la tripulació, la tia Làmpia i Benjamí ens van envoltar:

—**Heu trobat altres objectes de valor sota l'aigua?** —va demanar Ratinho.

Jo vaig sospirar desil·lusionat:

—Res. L'únic que hi havia era aquesta àmfora, a la cuina del galió.

La tia Làmpia ens va dir per consolar-nos:

—*Macos, estimadíssims nebots, sigui com sigui publicareu un llibre magnífic sobre aquesta aventura!*

Tea va admetre:

—És veritat, jo he fet fotos boníssimes...

Jo vaig esgüellar:

—És veritat, jo ja he decidit què escriure...

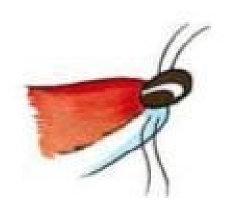
Martin Gala va saltar:

—És veritat, és veritat... què és veritat? Encara que no sigui un intel·lectual, us recordo una cosa, si el llibre porta per títol: *El misteri del tresor desaparegut* necessitem un tresor, i ja està! Perquè si no, els lectors se sentiran desil·lusionats! És a dir, **NECESSITEM UNA IDEA!**

En aquell moment Benjamí va grinyolar, encuriosit:

—Però, què hi ha en aquesta àmfora?

PER LLEPAR-SE ELS BIGOTIS!

Tots ens vam girar de sobte. Això mateix, què hi havia dins de l'àmfora??? La vam obrir amb cautela: el tap de suro estava segellat amb lacre groc. El lacre portava imprès un segell amb un **ratolí rampant** que desafiava un gat, amb l'escriptura llatina: **Noli me tangere!**, és a dir «*Ull a qui em toqui!*».

Era l'escut nobiliari del rei SANCHO PANTEGANCHO IV DE QUESO PESTÁS Y DE CABRITALES.

—Què! Deixeu-m'ho veure a mi, que de coses de cuina sí que hi entenc! —va xisclar Martin Gala.

Després va tallar delicadament el segell amb un ganivet esmolat i va extreure'n el tap.

De cop, un **PERFUM DELICIÓS** es va escampar per tota la barca.

Martin Gala va ensumar i va dir:

—Quina aroma! D'això sí que se'n pot dir **formatge de rei!** És clar que de formatges en sabia un niu... era ben bé un gurmet!

Va apartar la capa de sal de la superfície, que servia per conservar-ne el contingut. Va treure un bocí de formatge groc or, que va tastar amb reverència, tot posant-se'l a la punta de la llengua.

—Això —va dir amb els ulls **lluents**— és formatge de qualitat excelsa, curat durant més de *dos segles!* No existeix cap formatge més preciós en tot el món: un autèntic tresor! És per llepar-se els bigotis!

Slurp! Slurp!
Nyam! Nyam!

No existeix cap formatge més preciós en tot el món...

AIXÒ SÍ QUE ÉS ESTIMAR-SE!

La *Ratolera* va posar el rumb cap a casa. Jo era feliç de tornar, però confesso que el mar començava a agradar-me...

Em vaig passar l'última nit a la barca observant les estrelles que brillaven lluminoses en el cel blau, ben bé com diamants damunt del vellut.

Que bé que s'hi està amb la meva família!

Encara que ens barralléssim, en el fons ens estimàvem.

Martin Gala, que havia viatjat molts cops per mar, ensenyava a Benjamí les constel·lacions:

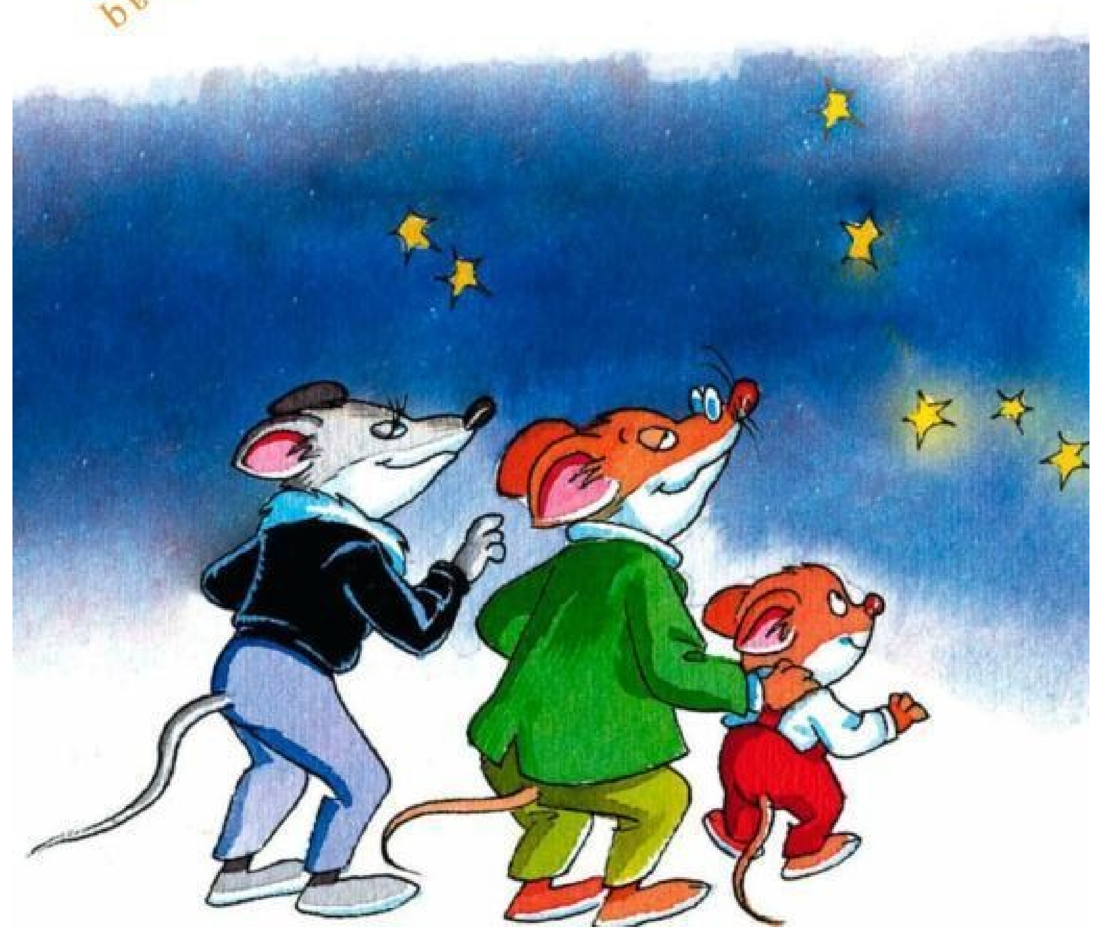

Quina meravella! Oh, fixa't com brilla aquella estrelleta!

—Aquella és l'Óssa Major, aquella, en canvi, és **Orió!** Aquell que conegui les estrelles no es perdrà mai, estigui on estigui.

La tia Làmpia va esgüellar:

—Ai, estimats nebots, heu vist aquella estrella fugaç!

Quina meravella! Hem de pensar un desig!

Ella no va dir res, però va obrir el medalló i va mirar la foto de l'oncle Espelleringues, i vaig entendre que havia pensat en ell. Després ens va abraçar:

—*Estimadíssims nebots, us estimo, sabeu?*

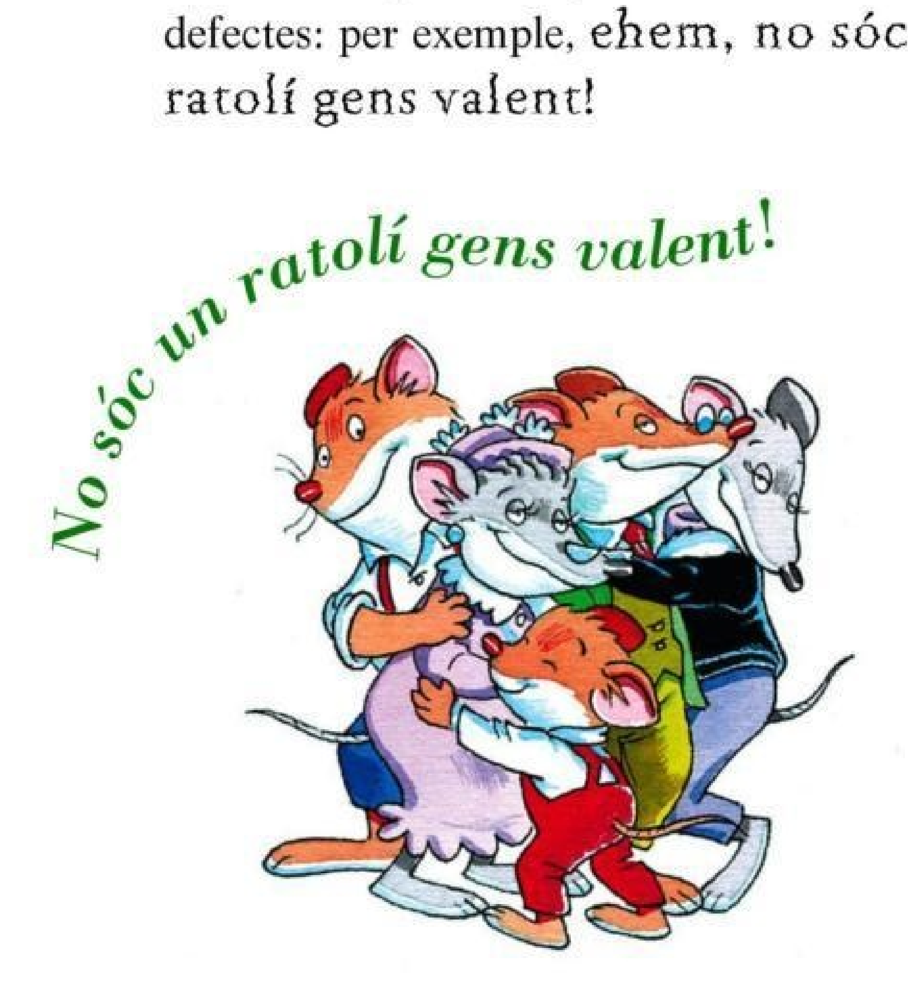

Martin Gala va sospirar i va dir en veu baixa:

—**Potser, tia, m'estimaries més si fos un intel·lectual, com Geronimo!**

Jo vaig confessar:

—Bah, si és per això, jo també tinc els meus defectes: per exemple, ehem, no sóc un ratolí gens valent!

Tea va xiuxiuejar:

—Jo, en canvi, tinc molt mal caràcter!

La tia de seguida ens va animar amb dolcesa:

—Us estimo a tots igual. Us aprecio per les vostres qualitats, us aprecio pels vostres defectes, en fi, us estimo tal com sou! Estimar una persona vol dir estimar-la tal com és, sense voler canviar-la.

Us aprecio per les vostres qualitats!

Us aprecio pels vostres defectes!

Us estimo tal com sou!

UNA ILLA PETITÍSSIMA

Vam marxar l'endemà al matí. Per evitar de trobar-nos altre cop els dos ratots, el capità Ratinho va proposar de seguir un rumb diferent, allunyat de les rutes més usuals. Per això ens vam trobar en un tros de mar on no hi

passava mai cap embarcació mercant ni turística.

No hi havia res d'interessant a l'horitzó, només aigua, aigua, aigua i encara més aigua.

Ningú no passava per allí, perquè no hi havia res d'interessant, només taurons de veritat...

DE SOBTE vam albirar una illa petita, petitíssima, no gaire més gran que un escull.

Tea va grinyolar:

—Que estrany! A la carta no hi apareix!

Benjamí va dir:

—Si no apareix a cap carta, aleshores vol dir que l'hem descoberta nosaltres!

Tea va engrapar els binocles i va escrutar l'illa.

Després va dir:

—Hi ha tres (dic tres) palmeres, una minúscula platja amb un (dic un) escull. Sota la palmera hi ha penjada una hamaca. Hi ha una

minúscula cabana de fulles de palmera trenades... això mateix, sí, també hi ha un salt d'**AIGUA** que brolla a prop de l'escull.

Jo vaig esgüellar emocionat:

—Aleshores allí hi viu algú! *Un nàufrag!!!!!!*

La meva germana va escrutar de nou l'illa a través dels binocles.

Aleshores va fer un salt:

—UN RATOLÍ! Veig que hi ha un nàufrag! Agiteu un mocador groc!

La tia Làmpia ens va deixar a tots parats.

Va estirar els binocles de les potes de Tea, i després va fer un xisclet emocionat:

—Eeeeeei!

Vet aquí que, completament vestida (barret i tot) es va tirar de cap a l'AIGUA i es va posar a nedar de manera frenètica cap a l'illa.

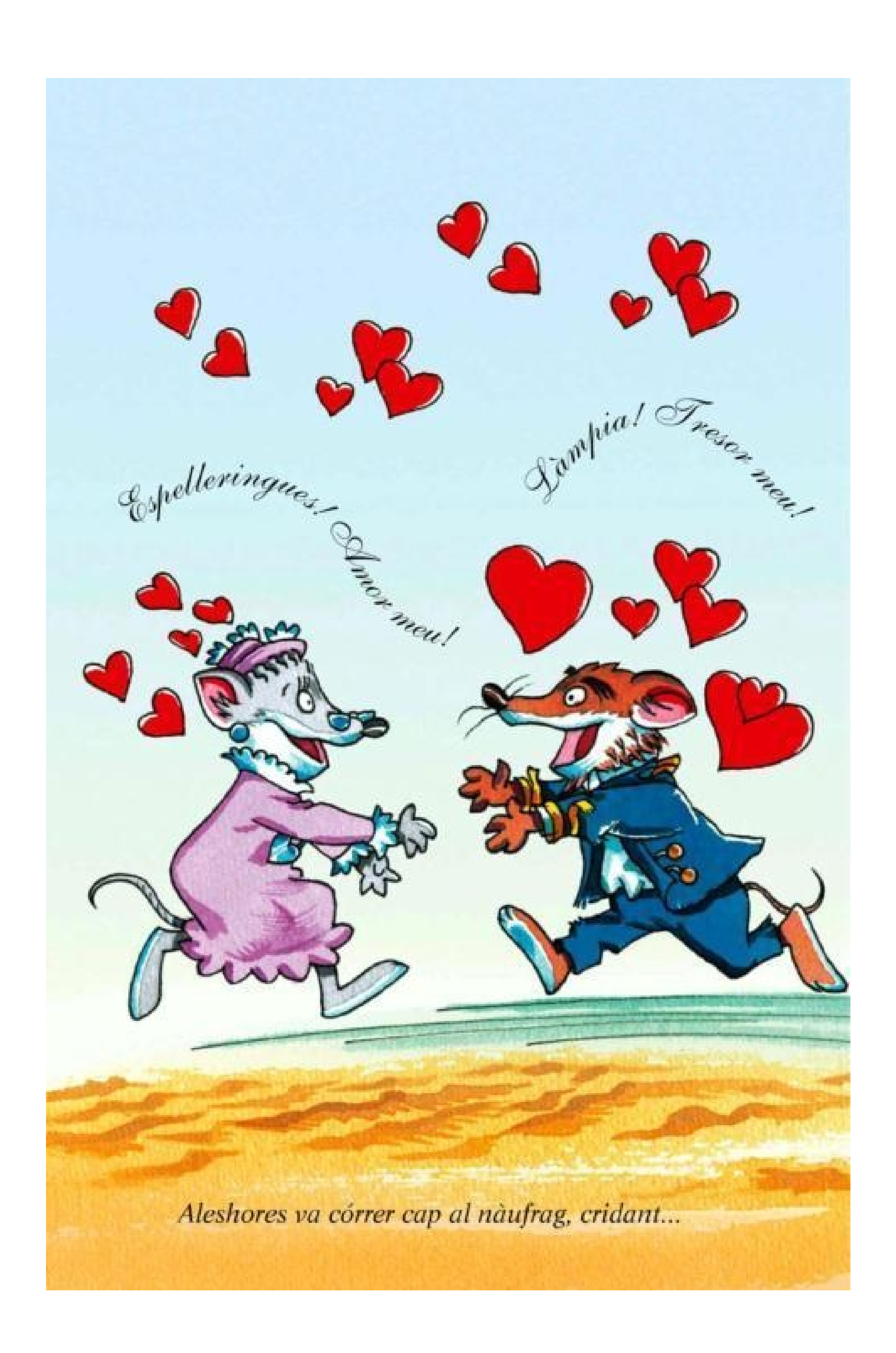
Nosaltres no la perdíem de vista, esmaperduts.

—Tia! —va cridar Martin Gala, i després es va tirar a l'aigua per salvar-la.

I Tea també s'hi va tirar darrere d'ell.

Jo m'hi vaig tirar després d'haver dit a Benjamí que **NO S'HI TIRÉS**, de **CAP DE LES MANERES**, almenys ell no!

Els tres de la tripulació ens miraven com si fóssim bojos perillosos.
Mentrestant, la tia Làmpia (que no necessitava que ningú la salvés) va continuar nedant **VIGOROSAMENT** i de seguida va arribar a la platja.
Aleshores va córrer cap al nàufrag cridant:
—*Espelleringues! Amor meu!*
Ell, amb els ulls desorbitats per la sorpresa va xisclar:
—Làmpia! Tresor meu!

Espelleringues! Amor meu!
Làmpia! Tresor meu!
Aleshores va córrer cap al nàufrag, cridant...

L'AUTÈNTIC TRESOR

Tots dos es van abraçar amb tendresa, mentre s'intercanviaven parauletes *dolces*.

—Làmpia! Làmpia meva! No has canviat gens ni mica! —va dir ell tot acariciant-li les orelles amb tendresa—. Ets molt més *bonica* de com et recordava!

Ella va murmurar dolçament:

—Encara que hagin passat vint anys, Espelleringues, t'estimo com abans, més que abans!

L'amor d'aquells dos era ben bé únic!

Tots estàvem emocionats.

Vés a saber si algun dia jo també trobaria una persona a qui estimar així, amb aquesta intensitat, amb tanta sinceritat, en fi, un

amor autèntic, un amor etern... ***un amor que m'escalfés el cor com el sol...***

La tia Làmpia, com si m'hagués llegit el pensament, va xiuxiuejar:

—Macos, estimadíssims nebots, deixeu-me que us ho digui. Aquest és l'autèntic tresor:

l'Amor!

LA HISTÒRIA DE L'ONCLEESPELLERINGUES

L'oncle Espelleringues ens va explicar la història d'aquells llargs anys transcorreguts a l'illa deserta.

—Fa vint anys passejava per una platja deserta quan em vaig trobar un COFRET DE FUSTA DE CAOBA, encastat entre els esculls. El mar l'havia arrossegat fins allí des de vés a saber quan. El cofret contenia el diari de bord de l'Almirall Don Ratón de la Pancha. Vaig decidir d'anar a cercar les restes del *Mascaró de Ratot*, però pobre de mi, la meva nau es va enfonsar durant una TEMPESTA tremenda!

La meva tripulació es va salvar dalt de la xalupa, però jo, el capità, no vaig abandonar la nau fins a l'últim minut. Ens vam enfonsar

TOTS DOS JUNTS. Em vaig salvar perquè vaig aconseguir aferrar-me a un tros de les restes que anava a la deriva.

Aleshores, quan ja no em quedaven més forces, vaig poder arribar nedant fins aquesta petita illa. L'illa és minúscula, però hi ha tot el que es necessita per sobreviure. Per desgràcia, però, és lluny de totes les rutes, per això ningú no m'ha trobat mai! Durant aquests llargs anys, m'he alimentat de peix i de cocos.

Làmpia li acariciava amb afecte el pelatge fet MALBÉ:

—*Oh, pobre Espelleringues, com deus haver patit menjant només peix i coco!* Com deus haver trobat a faltar el formatge durant tots aquests anys!

Ell va esgüellar:

—És a tu a qui he trobat més a faltar, Lampieta meva...

NOSALTRES SOM RATOLINS INTEL·LECTUALS

Vam tornar feliços a casa.

Tothom ens volia entrevistar: el formatge que havíem recuperat era *l'exemplar més antic mai trobat* en tota la història de Ratalona!

CIENTÍFICS, arqueòlegs, però sobretot gurmets, tots ens demanaven detalls sobre la descoberta excepcional. Aquell formatge posseïa un valor incalculable: era més preciós que l'or! Un bocí es va exposar al Museu de les Arts Formatgeres de Ratalona, amb el cartellet:

«Donat generosament per la Família Stilton»

El nostre llibre, *El misteri del tresor desaparegut*, va funcionar de primera. **UN AUTÈNTIC BEST SELLER!**

El text era meu, les imatges de Tea, però jo vaig voler que el llibre anés firmat per tots nosaltres, fins i tot per Martin Gala.

Ell estava emocionat:

—Ho dius de debò que el llibre també ha estat mèrit meu? Bé, vaja, tens raó, nosaltres, els Stilton, som ratolins intel·lectuals... fins i tot un servidor!

Jo li vaig donar un copet de pota a l'espatlla.

—I tant, cosí!

Ell es va estirar els tirants amb els

polzes i va congratular-se satisfet, després es va donar un cop al front amb la pota:

—Ei! Ja ho sabia jo, sempre ho he dit que aquí dins hi ha material de primera qualitat!

Després em va fer l'ullet:

—De totes maneres, cosinot, jo també voldria dir-te una cosa: ara t'has tornat molt més valent del que eres abans (de fet, només podies millorar).

he, he, he, he, heee!

Jo, que coneixia bé el meu cosí, ho vaig considerar un gran compliment.

EL PREMI RATITZER

Sis mesos després d'haver tornat estava treballant *tranquil·lament* a la redacció del meu diari, *L'Eco del Rosegador*, quan van entrar al despatx Tea, Martin Gala i Benjamí.

—Geronimo, hem guanyat... endevina què?

Jo vaig contestar, distret:

—El què?

—Hem guanyat... —va cridar Tea.

—... el premi... —va cridar Martin Gala.

—... RATITZER! —va cridar Benjamí.

Hem guanyat... ... el premi... ...RATITZER!

Vaig necessitar alguns segons per entendre allò que estaven dient. Quan ho vaig comprendre, em vaig desmaiar de l'emoció.

El premi Ratitzer! Per a la millor exclusiva de l'any! Gràcies al reportatge sobre les RESTES del *Mascaró de Ratot* i la descoberta de la preciosa àmfora, hem merescut el premi més prestigiós del periodisme.
Va ser un moment de glòria per a tots nosaltres. Al lliurament del premi ens hi va acompanyar la tia Làmpia, que va explicar en directe la seva història d'amor i va aconseguir commoure tots els que la van escoltar. Així doncs, per FESTEJAR el premi Ratitzer, ens vam reunir tots a sopar a casa de Martin Gala, que viu en una casa molt DIVERTIDA muntada en un vagó de tren.

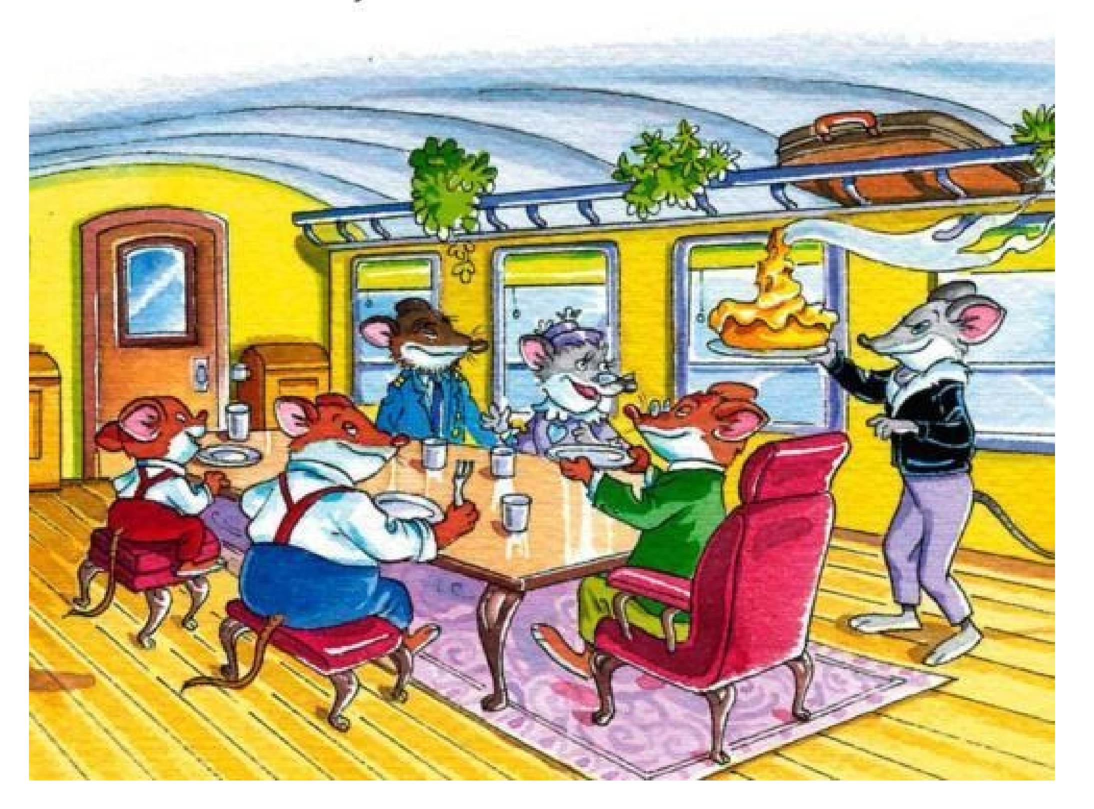
Per celebrar l'ocasió solemne vam prendre un bocinet del formatge de l'àmfora.
Martin Gala havia preparat unes torradetes

amb mantega i a sobre hi va ratllar amb molt de compte un vel del preciós formatge recuperat de les restes.

—Només podem fer un tastet! Oloreu quina AROMA, això no és formatge, és nèctar! —esgüellava satisfet.

Un sopar així era únic, especial... tan especial com la nostra família,

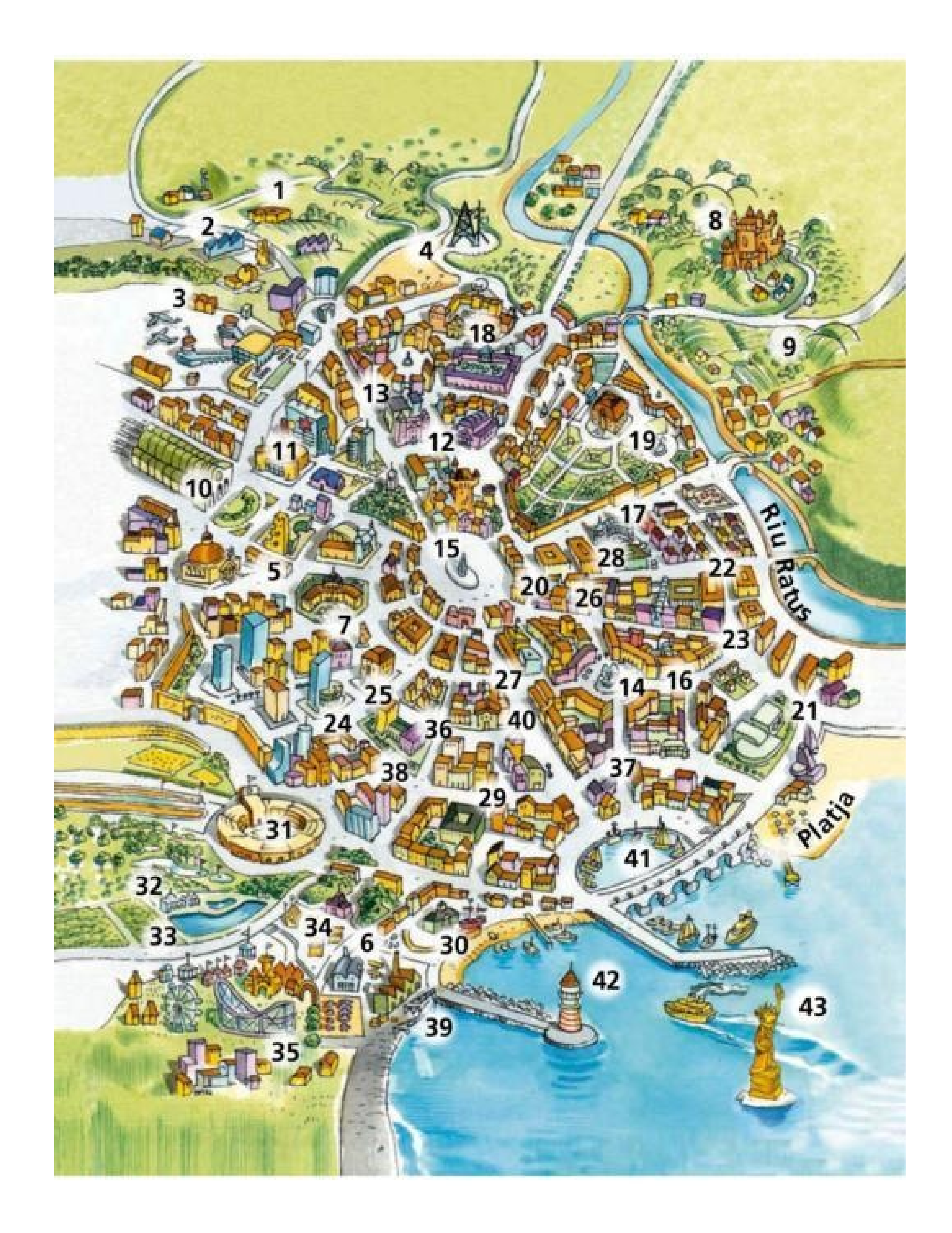
... la família Stilton!

L’ECO DEL ROSEGADOR

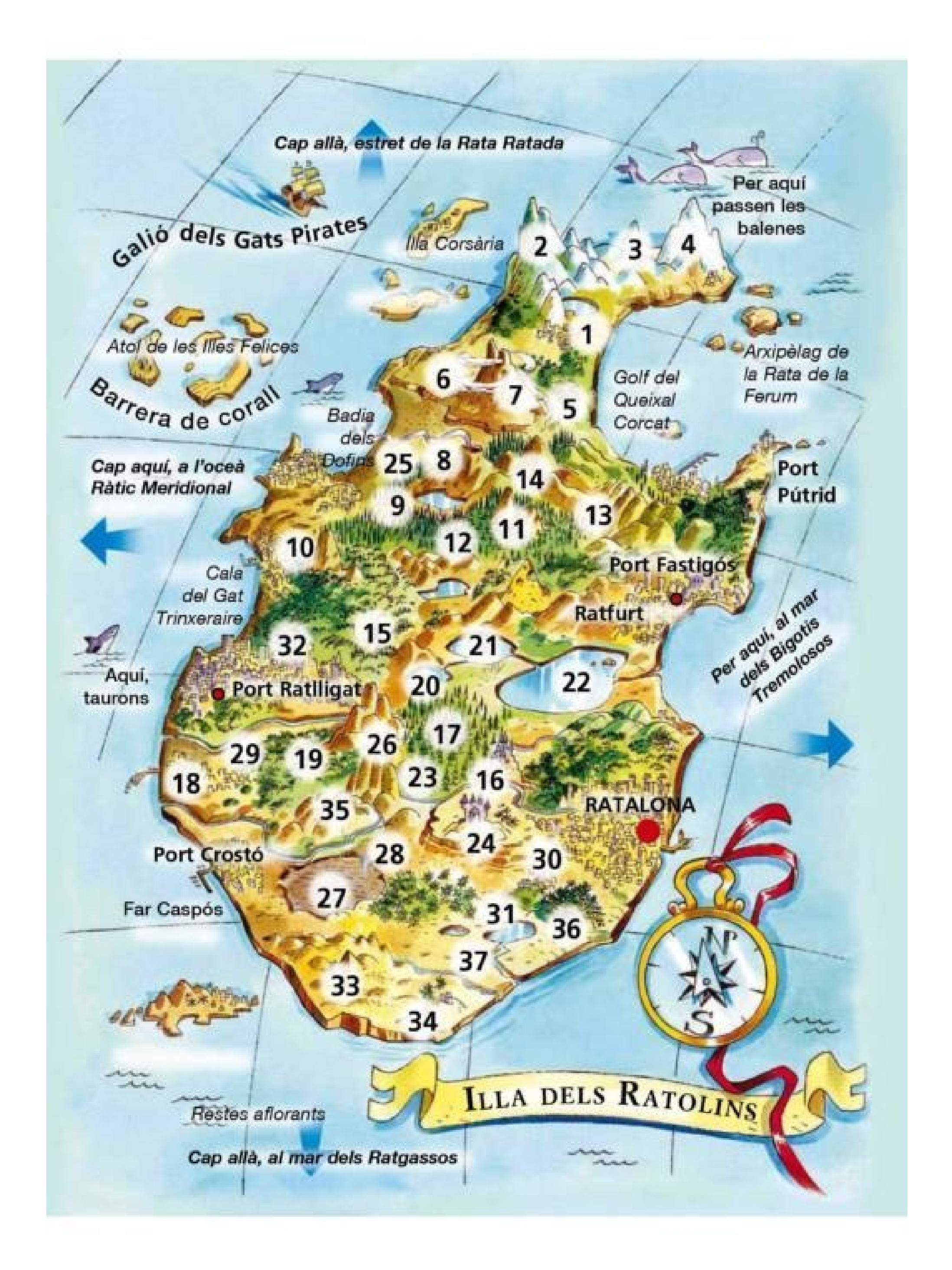
1. Entrada
2. Impremta (aquí és on s’imprimeixen els llibres i els diaris)
3. Oficina de comptabilitat
4. Redacció (aquí és on treballen els redactors, els dissenyadors gràfics, els il·lustradors)
5. Despatx de Geronimo
6. Pista d’aterratge per als helicòpters

RATALONA, LA CIUTAT DELS RATOLINS

1. Zona industrial de
2. Fàbriques de formatges
3. Aeroport
4. Televisió i ràdio
5. Mercat del formatge
6. Mercat del peix
7. Ajuntament
8. Castell del Morrofí
9. Els set turons de Ratalona

10. Estació ferroviària
11. Centre Comercial
12. Cinema
13. Gimnàs
14. Sala de concerts
15. Placa de la Pedra que Canta
16. Teatre dels Canelons
17. Grand Hotel
18. Hospital
19. Jardí Botànic
20. Basar de la Pula Coixa
21. Aparcament
22. Museu d’Art Modern
23. Universitat i biblioteca
24. La Gaseta Ratada
25. L’Eco del Rosegador
26. Casa de Martin Gala
27. Barri de la Moda
28. Restaurant Fromage d’Or
29. Centre per a la Defensa del Mar i del Medi Ambient
30. Capitania
31. Estadi
32. Camp de golf
33. Piscina
34. Tennis
35. Parc d’atraccions
36. Casa de Geronimo Stilton
37. Barri deis Antiquaris
38. Llibreria
39. Drassanes
40. Casa de Tea
41. Port
42. Far
43. Estàtua de la Llibertat

L'Illa dels Ratolins

1. Gran Llac de Glaç
2. Pic del Pelatge Glaçat
3. Pic Jaetdarejolaglacera
4. Pic de Mesfredimpossible
5. Ratkistan
6. Transratònia
7. Pic Vampir
8. Volcà Ratífer
9. Llac Sulfurós

10. Pas del Gat Cansat
11. Pic de la Catipén
12. Bosc Obscur
13. Vall dels Vampirs Bufats
14. Pic del Calfred
15. Pas de la Línia d’Ombra
16. Roca Agarrada
17. Parc Nacional per a la Defensa de la Natura
18. Les Rateres Marines
19. Bosc deis Fòssils
20. Llac Llac
21. Llac Llacllac
22. Llac Llacllacllac
23. Penya Pètria
24. Castell Mixa-mixa
25. Vall de les Sequoies Gegants
26. Font Cremosa
27. Aiguamolls sulfurosos
28. Guèiser
29. Vall dels Ratolins
30. Vall de les Rates de claveguera
31. Llacuna dels Mosquits
32. Roca Sant Simó
33. Desert del Ràthara
34. Oasi del Camell que esput
35. Pica del Cim
36. Jungla Negra
37. Riu Mosquit

Estimats amics rosegadors,
fins al pròxim llibre.
Un altre llibre bigotut,
paraula de Stilton, de...

Geronimo Stilton

GERONIMO STILTON. Nascut a Ratalona (Illa dels Ratolins), Stilton és llicenciat en Ratologia de la Literatura Ràtica i en Filosofia Rosegairística Comparada. Des de fa vint anys dirigeix *L'Eco del Rosegador*, el diari amb més difusió de Ratalona. Ha estat guardonat amb el Premi Ratitzer per un sensacional reportatge, El misteri del tresor desaparegut. Geronimo ha rebut també el Premi Andersen 2001 com a personatge de l'any. Un dels seus llibres ha guanyat el Premi eBook Award 2002 al millor llibre electrònic del món per a infants. En el seu temps lliure, Stilton col·lecciona antigues crostes de formatge parmesà del segle XVIII i juga al golf, però el seu passatemps preferit és explicar contes al seu nebot Benjamí.

Geronimo Stilton és un pseudònim utilitzat per l'escriptora italiana ELISABETTA DAMI (Milà, 1958).